

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Dobré věci – Raclette v Dobřichovicích • Otokar Březina – 150 let • Kam na výlet? • Jak správně sedět? Jak cvičit mysl a paměť k pohodě? • Dobřichovičtí legionáři • Historie obecné školy • Kultura • Sport

Poptejte nás!

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141
dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

**Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení,
společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit,
obchodních a prezentačních akcí**

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTĚ:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	individuální dohoda

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

pronájem sálu o velikost 100 m² se zázemím (kuchyně, WC, hala)	300,- Kč/hod.
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez podia, max 40 židlí)	

Bližší informace:

Diman s.r.o., DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková tel.: 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

S JANEM SKÁCELEM

Dobré věci

Z těch dobrých věcí miluji oheň
a černé stříbro hvězd
za opaskem noci.

Černé stříbro a stará slova,
kterými pasovali na rytíře:
Snes tyto tři údery a žádný víc.

Z těch dobrých věcí miluji den,
kdy jaro klade uzdy na dobré koně,
modré uzdy
a růžová sedla.

Každého roku se vrací,
jaro je dobrý úmysl.

Z těch dobrých věcí miluji naši lásku,
tu starou, která nerezaví,
a říkám ti znova a znova:

Je včera
bude dnes
a byla zítřka.

Snes tyto tři údery a žádný víc.

Stopadesátý sonet o jaru

Jaro je tak křehké
až se světlo láme
pomalu
slimáčími růžky

se odhodlává tráva
listí má prsty
k zemi svěšené
a ráno nepřestává

po celý den
a trvá přes půlnoc
a do poslední chvíle

na větvi hlohu
zpívá v dešti kos
a šílený je

*7. února jsem se procházel po nábřeží Vltavy
mezi Palackého a Jiráskovým mostem. Vzpomínal
jsem, jak týden před nářezem, který jsme
dostali na Národní třídě onoho 17. listopadu,
jsme byli s kamarádem hodit kamínek do Vltavy
za tímto nás tehdy i stále fascinujícím básníkem,
který zemřel 7. listopadu 1989. A pak
když ráno pořad v televizi a zase on a jeho*

*přátelé. Dávny to pořad. A tam zase to datum:
7. února, den jeho narození. A tu mi to došlo:
to přece nemůže být náhoda, ostatně náhody
prý neexistují...
Proto jsme pro jarní zastavení nemohli nevybrat
něco z Básnickovy tvorby. A když jarní zastavení,
tak trochu i o jaru.*

J. Matl

DO JARA!

Dny se prodlužují, sluníčko už začíná mít sílu, v parku kvetou podběly i jinde sněženky ... Přežili jsme další "občanskou" válku, v níž se ukázalo, že lhát se může a i pomluva je uznána za argument. Fraška je čím dál fraškovitější, ale agent agentovi oči nevyklove...

Letí k Vám ale jarní Kukátko. Začínáme už 34. ročník... Kdo by si to byl tehdy pomyslel...

Co jsme pro Vás v tomto čísle připravili? Na úvod několik aktualit z nové restaurace Panská zahrada a z přilehlého wellnessu. Ohlédneme se za českým básníkem a "otcem" českého symbolismu Otokarem Březinou, podíváme se na nejmenší uličku v Praze a s dětmi na 2 krásné výlety. A pozveme na zajímavý březnový pochod po našem okolí.

Budeme se také věnovat tématu, jak správně sedět, a probereme pár dobrých tipů na pohodové stáří a trénink paměti.

A protože letošní rok je nejen s magickou osmičkou na konci, ale i výročí vzniku Republiky československé, chceme se více věnovat historii. Přinášíme na úvod seznam dobřichovických legionářů s velikou prosbou o doplnění pamětníky či jejich potomky. Jsou to velmi cenná data. Tématu se budeme věnovat i v dalších číslech.

Pokračuje samozřejmě také série materiálů o dobřichovické obecné škole a také o historii selských gruntů v Palackého ulici. Bohatá je tentokrát i kapitola o kultuře, v níž zveme na jarní akce a přinášíme rozhovory i zprávy z několika zajímavých setkání.

A stranou nezůstane ani sport, tentokrát se kromě úspěšného volejbalu i fotbalu můžete dočíst řadu zajímavostí o lukostřelbě i golfu.

Přejeme Vám pěkné počtení. A protože Velikonoc jsou skoro za dveřmi, tak nechť jsou pro Vás radostné i požehnané.

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátovali**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou.

A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova **kurs** a **diskuse** se **s**. U psaní substantiva prezident či prezident si redakce dovoluje odlišit, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Přejeme sluníčkové dny blížícího se jara a radostné a požehnané svátky letošních Velikonoc, neb už jsme v postě a už brzy budou...

Vaše redakce

Kukátko vstupuje do 34. ročníku – stále na papíře nebo příští rok jen elektronicky?

V květnu roku 1985, kdy vyšlo první číslo Kukátka, jeho „otcové zakladatelé“ rozhodně netušili, že jejich časopis bude vycházet více než 30 let a přechá mnohé úvahy, zda

má ještě jeho vydávání smysl. V roce 2018 vstupujeme do 34. ročníku a s vydáváním ještě nekončíme, i když se výzvy k omlazení redakčního týmu míjejí účinkem. Připíjíme na další čísla a přejeme si, aby byla zajímavá a dobře čtivá.

O jedné změně zatím předběžně přemýšlíme. K diskusi se nabízí otázka: je potřeba Kukátko tisknout a distribuovat v papírové podobě? Nestačilo by ho rozesílat jen elektronicky a mít na webu?

Papír je papír. Je bezesporu příjemné mít Kukátko na stole, zalistovat v něm a ve chvílích volna se k některým článkům vrátit. Ale kolik lidí to takto udělá? A kolika lidem by plnohodnotně vyhověla elektronická verze? Obtížně se dopracujeme ke zjištění relevantních výsledků, ale dovoluujeme si požádat Vás, naši čtenáři, o reakce a vyjádření:

Postačí Vám Kukátko v elektronické verzi? Hrozí, že si Kukátko už nepřečtete, pokud ho nedostanete vytištěné?

Uživatelé elektronické pošty prosíme o vyjádření e-mailem na adresu kukatko@dobrich.cz. Kdo by chtěl psát poštou, může na redakční adresu v tiráži, nebo na adresu Daniel Havlík, Za Mlýnem 888, Dobřichovice, 252 29 (a samozřejmě stačí vhodit do schránky na této adrese lístek s vyjádřením).

Kdo ještě nedostává Kukátko elektronicky, napište si na výše uvedenou mailovou adresu o zařazení do databáze. Zajistíte si doručení Kukátka jednak v předstihu a také jako pojistku, že by elektronická verze v blízké či vzdálenější budoucnosti nahradila tu papírovou.

Redakce

Jarní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	8
Tip na výlet	10
O zdraví	14
Z historie	18
Osobnosti	26
Kultura	28
Sport	40

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 2. 2018. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 5. 2018. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Gabriela Janujová

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje

Vážení čtenáři!

Pro jarní Kukátko jsme použili fotografii řeky Berounky a jejího okolí, kterou v loňském roce pořídila paní Gabriela Janujová, a to z dronu. Ptačí perspektiva má své kouzlo a nemusí se pro tyto snímky ani léhat v letadle.

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, která všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřej-

nění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání e-mailem nijak nekomprimujte. Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foták do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

Redakce

DOB CENTRUM Restaurace a hotel Panská Zahrada

Raclette – Gastronomický hit zimní sezony v Dobřichovicích

Ten, kdo má rád společnost u stolu a „společenská“ jídla jako fondue, nebo grilování, si jistě zamiluje i raclette, který potěší chuťové buňky, ale zaujme i ruce a mysl.

Podle jedné z pověstí se Raclette (z francouzského racler – škrábat), pokrm typický pro horaly, zrodil na venkově při požáru skladu. Sýry se s přibývajícím žárem rozpouštěly, voněly široko daleko a lidi v okolí napadlo si je natřít na chleba. Z místa nehody se nakonec stala hostina pro celou vesnici. Druhá verze je, že raclette vznikl při vinobraní ve švýcarském Wallisu, kde se vinaři chtěli ohřát, a tak opékali sýr nad plameny révových větví. Aby sýr neskončil v ohni, zachytávali jej na chleba. O původ se dlouhá léta pře Francie se Švýcarskem, v obou zemích se také raclette produkuje, nicméně dnes již zdomácněl v mnoha kou-

tech světa a také v restauraci Panská Zahrada v Dobřichovicích.

Základem tohoto selského pokrmu byl kus tučného kořeněného sýra ementálského typu, který se napichoval na vidlici, opékal a poté seškraboval dřevěnou vařečkou. Jako příloha se podávaly brambory vařené ve slupce, nakládané okurky a mladé cibulky, uzená šunka a místní suché bílé víno. Dnes pod pojmem raclette rozumíme nejen sýr, ale i všechny přílohy, přístroj na opékání a způsob pečení.

Tradiční sýry typu Raclette se vyrábějí ve tvaru šestikilových kol, mají béžovou až hnědou kůru a tmavě slonovinové sýrové těsto. Jsou to polotuhé polotučné sýry, které zrají minimálně 6 týdnů. Použit se však mohou i další druhy sýrů, dobře tavitelných jako je boval, bagne, entremont, gruyère nebo čedar. Obyvatelé Švýcarska ho nejčastěji podávají s malými vařenými

bramborami a kyselými okurkami, nakládanými cibulkami nebo olivami. Francouzi, jak jinak, vytvořili z jídla pro chudé horaly o poznání nákladnější záležitost a k sýru se zálibou konzumují sušené maso, klobásky, ořechy a další delikatesy.

Panská Zahrada používá nejvyšší kvalitu raclette s apelací AOP z oblasti údolí Valais. Hit sezony připravujeme přímo před zraky hostů v restauraci Panská Zahrada každý čtvrtek večer. Užijte si příjemnou zábavu, pozvěte své přátele do údolí Berounky a vychutnejte si svůj vlastní „raclette talíř“ poskládaný ze sýrů a pestré nabídky příloh.

Eliška Lechnerová, obchodní ředitelka

Wellness

Už jste letos zažili něco jedinečného?

Nechte se inspirovat. Ve Wellness Dobřichovice pro vás kromě plaveckých kursů, seniorského kondičního cvičení, aqua aerobiků a relaxace v sauně a vířivce navíc nabízíme i zážitkové saunování nebo harmonizační a těhotenské plavání.

Jednou za 14 dnů, a to v úterý a čtvrtek, máte příležitost u nás v sauně vychutnat zážitkové saunování se saunovým rituálem. Věnujte dvě hodiny jen sami sobě a přiveďte své tělo, mysl i duši do harmonie. Možná to znáte ze zahraničí nebo z velkých saunových center jako saunové ceremoniály. U nás nejde o divadelní představení, ale o jemný prostor pro vaši největší možnou pohodu, odpočinek a speciální voňavý zážitek. Používáme čistě přírodní vonné esence a éterické oleje, které blahodárně aromaterapeuticky působí na vaše zdraví. Nabízíme vám několik druhů saunových rituálů, abyste si mohli vybrat podle aktuální chuti.

V zimním období si můžete vybrat ze saunových rituálů: Energie, Zimní relaxace, Skořicové prohřátí. Od poloviny března budou připraveny jarní saunové rituály.

Harmonizační plavání pro ženy, ale i muže

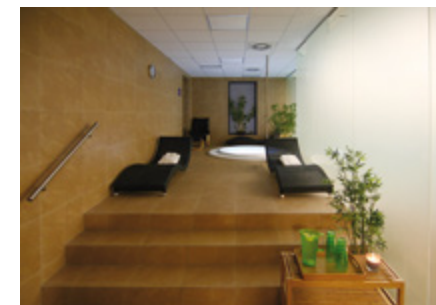
Víc než 60 % našeho těla tvoří voda. Díky ní

nám tělo správně funguje, a proto je voda také výborný léčebný prostředek. Voda nám hned ukáže, jak se cítíme. Pokud si dovolíme chvíli nebrat vážně naše myšlenky a budeme vnímat tělo a jeho pocity, můžeme dojít k potřebnému uvolnění.

V kursu se naučíte prožít vodu jinak. Voda jako pohlazení, uvolnění a otevření. Uvědomíte si sebe, své tělo, pocity a možnosti. Základem je nádech a výdech. Zjistíte, jak je úžasné vydechnout své starosti a nechat je odplout. Načerpát pocit harmonie, přijetí a důvěry. Cílem lekce je uvolnění napětí a prožitek sama se sebou. A jak taková lekce probíhá? Nejprve se rozdechává do vody, následují cviky na uvolnění rukou a nohou, poté se začíná plavat, plout a vznášet se. Při relaxaci se lektorka všem věnuje individuálně a společně pracujete na tom, co v dané chvíli právě potřebujete. Po hodině v bazénu vás čeká 30 min. relaxace a prohřátí ve vířivce či sauně. Harmonizační plavání pro ženy probíhá každý čtvrtek od 19:30, pro muže 1x měsíčně. Měli byste si najít čas jen sami pro sebe a zažít pro změnu něco příjemného, při čem zapomenete na všechny starosti. Takových chvil je málo a my si vážíme toho, když se rozhodnete prožít je u nás! Přejeme si, abyste si u nás odpočinuli, osvěžili se na těle i na duši a odešli v dobré náladě a zdraví!

Více o všech aktivitách najdete na webových stránkách www.wellnessdobrichovice.cz nebo na FB Wellness Dobřichovice.

*Petra Šárová,
provozní manažerka wellness*

Z OHLASŮ

Dovolíme si ocitovat pár řádků z dopisu našeho čtenáře, pana Lea Kustoše, jenž reaguje na článek o *Snění o minulosti* uveřejněný v posledním loňském čísle:

„Dobrý den, vážení.
V posledním KUKÁTKU mne, mimo jiných zajímavých článků, zaujala i vzpomínka „*Snění o minulosti*“. Konkrétně zmínka autora „HgS“ o písni „*Tvé modré oči*“. I já jsem ji rád zpíval, a pokud si pamatuji jednalo se původně o píseň francouzskou, která se během války, stejně jako původně česká „*Škoda lásky*“ (Vývalte sudy) a americká „*Znám já jednu hospodu*“, rozšířila mezi vojáky většiny spojeneckých armád. Druhou sloku písně „*Modré oči*“ jsme zpívali ve skautských oddílech roku 1945 a dalších... :

Pan Kustoš nás dále upozornil na další sloky písně. To nedalo spát autorovi textu kolegovi Emilu Caldovi a jal se hledat. A skutečně našel v jednom pražském antikvariátu útlu knížečku „*Junácké písně*“. Vydal ji v roce 1945 36. oddíl Junák, Praha XI., a protože je v ní i píseň „*Tvé modré oči slzí*“, dovoluujeme si ji otisknout celou.

Tvé modré oči slzí

*Tvé modré oči slzí, má milá neplač již,
my vrátíme se brzy, zdeptáme Němců říši.
Slyš polnic melodie, jež každý dobře zná,
v nich víra naše žije, hled' vojska vítězná!*

Ref.

*Tvé modré oči naposled zřím,
dej, ať je ještě jednou popatřím,
tvé modré oči – štěstí je v nich,
jich vzpomenu ve chvíli poslední.*

Ref.

*Zas slzí oči tvoje, chvíle teď vážná jest,
Spojenci jdou do boje Francie hájit čest.
Na poli slávy věčně je slyšet smrti sten,*

*tam vzpomínat chci vděčně tvých modrých
očí jen.*

Ref.

*Až budeš jednou státi, tak jako stojíš dnes
a čekat, zda se vrátí, ten, kdo již mrtev kles',
a dostaneš-li zprávu, že v Belgii jsem pad',
pro Spojenců všech slávu já umíral jsem rád.*
Ref.

Ke 150. výročí
Otokara Březiny

*Od mojí myšlenky odpoutej zemskou tíž,
ať světla rychlostí prostorem šlehá v let,
nad moří zelenou a křišťálovou říši,
v hloub sopek vyhaslých i v země žhavý střed.*
O. B.

Mé první setkání s Otokarem Březinou proběhlo v jednom pražském antikvariátu, kde jsem objevil souborné vydání jeho básnických spisů. Bylo to v polovině padesátých let, mně tenkrát bylo devatenáct a přede mnou se otvíral ne jeden, ale hned tisíc světů, mezi nimiž zaujímal významné místo svět literatury a poezie. Ne že bych četl, co mi přišlo pod ruku, ale těch spisovatelů a básníků, moderních i klasických, našich i cizích, které jsem neznal, bylo tolik, že jsem nevěděl, co mám přičíst dříve; v jejich společnosti jsem tehdy strávil nejen večer, často na úkor studia.

O Březinovi jsem v té době mnoho nevěděl. Ve škole nám řekli, že je naším nejvýznamnějším představitelem symbolismu, že se původně jmenoval Václav Jebavý, že se narodil v roce 1868 jako syn obuvníka v jihočeských Počátkách, že maturoval v Telči a že řadu let byl učitelem v Nové Říši na Moravě a později v Jaroměřicích nad Rokytnou, kde žil až do své smrti v roce 1929. (V domě, kde zemřel, je nyní básníkovu muzeum; v současné době

v něm sice probíhá rekonstrukce, ale mělo by se otevřít k výročí jeho narození, tj. letos v září.)

O tom, že Karlova universita udělila Březinovi čestný doktorát z filosofie a že byl několikrát navržen na Nobelovu cenu za literaturu, jsem se ve škole nedověděl. Jeho dílem jsme se nezabývali – jak také, když tehdy převažovaly ideály a názory, s nimiž bylo v příkrém rozporu? Vyjadřovaly snad následující verše, které mi z otevřené knihy padly do oka, pocity mladého člověka stojícího na prahu šťastné socialistické budoucnosti? Nevím, jak zapůsobily na jiné, ale mě tehdy přenesly do světa, který jsem do té doby neznal a který mě fascinoval:

*Ó sílo extázi a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na obět' duše mé svůj žhavý sešli přívál,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když obět' krvavou naň kladl Eliáš.*

*V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
má myšlenka je voskovici světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.*

V tomto duchu úvodní báseň ze sbírky *Tajemné dálky* pokračovala a já – stále ještě nad rozevěřenou knihou – jsem pochopil, proč jeho dílo bylo už za jeho života vysoce ceněno. Je samozřejmé, že šťastnou náhodou objevenou sbírku jsem si zakoupil a doma zařadil do knihovny; tím moje první setkání s Březinou skončilo. Nebylo však poslední – prostřednictvím této knihy se s básníkem občas setkávám dodnes a každé takové setkání mou „*voskovicí světla mdlého*“ trochu rozzáří. Hudebnost jeho veršů, množství náznaků a jinotajů, nezvyklá a nečekaná přirovnání, vzneše-

nost a tajemnost, to vše člověk pociťuje, když se do jeho básní začte. Snad mi čtenáři prominou, když na závěr svého krátkého „zamyšlení“ uvedu ještě jednu báseň; má název *Úsměv života* a je ze sbírky *Větry od pólů*:

*Má duše bázní třásla se před žhavým zjetím
tvých němých pohledů, když potkaly se
s mými,
a vír, v němž okamžiky svítí staletím,
když za mnou zavřel se vlnami tajemnými.*

*Den bledých světél kolem nás jak vichr
zemí táh,
do duší žhavě vál a z dálky šuměl sněním,
hrál hudbou v nadějích a tesknem
v samotách,
a v ticho soumraků si lehal unavením.*

*A zrak tvůj stále hloub se tměl, má slunce
hasla v něm,
i jitra příštích dní, jež jarem voněla mi,
a odlesk noci před mým nejprvnějším dnem
do slzí zlomený z něj sálal hlubinami.*

*Tu pohled ze všech nejtěžší jsem hodil do
tvých vln,
až vstříc mi vystřikly svůj pramen nejtajnější,
a hle! v tvém zraku teskný úsměv chvěl se
touhy pln
a v jeho paprscích hrál jiný, ještě záhadnější:*

*hvězd bílá světla šeptala o hloubce soumraků,
snů slunce magická do noci vycházela,
a v duši unavenou množstvím zářaků
květ prvních, nejskrytějších růží naházela.*

Číst Březinu není snadné a pochopit ho je ještě těžší. Pokud se však přizpůsobíme jeho imaginaci a budeme se snažit porozumět jeho básnickým obrazům, potom – podle jedné z jeho básní – „*ve svitu září bledých a v zlatém dešti hvězd se koupat budeme*“.

HgS

DVOJÍ PUTOVÁNÍ

Ve svém posledním textu pro Kukátko jsem naznačil, že okolí Prahy skýtá skvělou zábavu a zajímavé možnosti na celodenní tematické výlety. Ona česká krajina, z geologického, biologického i sociokulturního hlediska nabízí leccos. Pokračoval jsem v pátrání a nebyl jsem na to sám: na podzim jsme prošli kus Barrandienu a zlezli jednu vysokou skálu nad Vltavou ve snaze nalézt keltské kořeny. Všude nás již předešli lidé, ale i díky tomu jsme nebyli slepí a se všennorskými, dobřichovickými a černolickými dětmi jsme měli oči stále a do široka otevřené.

Prvním cílem pro výšlap jsme určili údolí Dalejského potoka. Je to podle všeho méně známý, ale o to atraktivnější bratříček Údolí prokopského. Zatímco když jsme procházeli Dalejským údolím, jen sporadicky jsme narazili na živáčka o dvou nohách či na dvou

kolech, v Prokopském údolí bylo plno – a děti dokonce vyfasovaly balonky. Bylo před řádnými volbami sněmovními, balonky byly fialové, takže žádné zlo; ovar nebyl, ani kobližky; podávaly se normální párečky... Ale to předbímám. Ráno jsme měli sraz ve Všeno-

rech a přišlo 16 lidí; jedna rodinka dokonce i s úplně malinkatou dcerkou. Byl jsem dojat: abyste rozuměli, jsem členem turistického a krasosběrného klubu od roku 1981... A lidi pořád šlapou, i přes terabity fotografií z nejnemožnějších lokalit, nebo jak se říká, destinací... A šlapou rádi po stezkách kamenných.

Dalejské údolí začíná nenápadně, cesta se vine od řeporyjského náměstí podél potoka, ale žádný Bojov. Nežadá si ten začátek třeba s jiným pěkným příměstským údolím: Rokytkou. Taková pohoda pro cyklisty. První legrace je sociokulturního charakteru: starý Trunečkův mlýn na úplném začátku pěknější fáze putování: je pokrytý kulturními stopami, pokryl jej kmen divoký a my věku středního se tam cítíme jako doma: squaty a graffiti, něco, co svým rodičům, ale většinou ani dětem prostě nevysvětlíme: svoboda za rohem! Tímto místem začíná geologická lokalita Dalejský profil, která je atraktivní výrazně díky lidské činnosti těžební. Nevím, které všechny domy stojí díky místnímu vápenci, ale důsledkem této těžby je údolí neskutečnou pastvou pro oči. Skály Černého lomu a lomu Mušlovka nám připomenou scény z Májovek. Prokopské údolí je oblé, údolí Dalejského potoka je ostré, jak když flexou tvarujete starý kámen z hlubin vytažený.

A ještě jednu památku skýtá údolí – asi v polovině profilu, pod Černým lomem, se cesta vine do eska; u tam stojících domků lze suchou nohou přehupnout potok a v půlce železničního náspu najdete místo, které se jmenuje přesně tak, jaké opravdu je: Hrůza. Je to pramen vyvedený do umělé jímky – je betonová, porézní, voda se v ní nez(a)držuje asi ani při velmi silném dešti. Tedy jímka bez jakékoliv funkce, navíc vybavena velesvětlym potrubím, které nic nikam neodvádí... Děti neměly potíže místo najít a vyfotografovat. Mám radost, že umějí pracovat s mapou, a nemám radost, že takováto místa ohlušují krajinu svým jektáním; a budou tam jak vzpomínka na právo útrpné tupě setrávat po celá staletí.

Po pár stech metrech přijdete na okraj Holyně – stezka se pozvolna mění v naučnou atrakci pro obyvatele okolních sídlišť, více laviček, dětská hřiště a píseček, po němž se to pěkně šlape. Děti máme vyfoceny v Opatřilce Červeném lomu: starém lomu obkládaném tvářmi a jemného písečku. Cesta dále pěkně pospíchá k jezírku. Asi po kilometru se zleva napojuje údolí Prokopského potoka – v Klukovicích je dobrá hospůdka s pivkem a skvělou polévkou. Po levé straně Prokopův kříž a už stojíme u jezírka, čekáme, až dav zeslábné, abychom mohli fotit hladinu a skály, které se v ní odrážejí netriviálně. Vodní plocha mezi skalami a stromy je zapuštěná trpělivě, takže je toto místo skutečně působivé, byť to není jen práce dešťové vody, co jezero vyhloubilo.

Kdo nechce jít odtud pět set metrů na tramvaj, pojď s námi do kopců. S lehkou netrpělivostí, kde se poztrácelo 5 hodin, když máme za sebou max. 7 kilometrů?, jsme skoro všichni vystoupali na návrší s mýtickým názvem – Děvín. Zatímco dívka soutěžila ve znalosti starých pověstí, oči rodičů bloudily do dálky – Pankrác, pod ní řeka a za ní, blíž ale neviděno nádraží Smíchov: je odtud ještě fakt kus cesty... Jak to těm dětem říci, že nyní teprve půjdou, co noha nohu mime, celé 4

kilometry kolem kopečku Ctírad (kam jsem ty lehce zneklidněné lidi ani nepozval, ale to místočko mladých milenců a vražedkyň dnes s výhledem na seřadovací nádraží a branicou skálu asi znáte)... No ale čest všem, kdo to zvládli, neboť odměna v podobě kávy na nádraží bodla a už jsme na palubě Elefanta plánovali další výpravu: Zbraslav, minizoo a Kelty.

I zde byla účast velehojná! Bolistky hojí také barevné listí, které ještě vítr nestihl servat z většiny dubů. Zbytek ho ležel všude na zemi jak memento mori: je-li smrt nějaká, musí být pod-zimní, oranžová s žilkami zelené. To je asi dobrá představa... Takže za Kelty.

Na Zbraslavi, kdo místo neznáte, se vydáte do Břežan a ani ne po 1 kilometru je po pravé straně parkoviště, minizoo s plachými kousky vysoké, která způsobilně očkama prosí: nekrmit, nehladit. A dál se jde nahoru a nahoru, výš až tam, kde jsou stromy menší a hvězdy větší. Tak vždy stavěli Keltové svá městečka. Poznáte je tak, že se naleznete na vrchu vymýceném, se zídkami v kruzích centrováných nejvyšším bodem, kde bylo shromaždiště lidu ke kultovním obřadům. Volíme levobřežní stezku právě proto, že větší část oppida s centrálou je právě na tomto kopci, i když asi atraktivnější je stezka protilehlá, kde jsou ve velikých stáních hezké výhledy. Tato je mocnější.

Celá nádhera kolem hradiště Závist Vám nezabere víc než dvě hodiny. Protáhnete dolní končetiny a naberete blahodárné povědomí kořenů: totiž to, co nechali archeologové vystavět na vršku Hradiště v centru oppida, je dokonalé. Zavzpomínejte tam na časy, kdy Čechové bývali Bohémové. Posečkejte uprostřed lesa, odkud se dá jít kamkoliv, ale proč, kam chodit, když je toho tolik k přečtení a tolik k propátrání. S dětmi jsme keltské téma přešli třemi otázkami vázanými k písmenkům abecedy a k nalezeným přírodninám, artefaktům a vzpomínkám. Ty zůstaly a budou nás posilovat na další cestě.

Na jaře nás čeká Týřov, Zlatý kůň a Kobyla nebo přechod Brd. Vše vyvrcholí dobytím pověstné Hromové hory. Možná ten stereotyp symbolizovaný mytickým dvojvrším severně od Prahy znáte: zatímco Češi obletují horu Říp jak dívčí hruď a jí se klaní, Deutschböhme hledí vstříc síle hromu: a tudíž principu mužskému. Plánujeme tedy pouť na Milešovku, a to už zní asi našim uším líp! Nahlédneme také do Opárenského údolí, které sice rozpárala naše nejslavnější dálnice, ale je pořád velmi vlahé, a jako takové nám v horkém červnu poskytne útočiště v náručí mlynářky.

P. Koubek

(článek vznikl s podporou SVČ Všenory)

Jak jsme tam nebyli

Kdo hledá, někdy nenajde.

Nedávno jsme s manželkou měli jedno pondělní dopoledne v Praze určité povinnosti (každý jinde) a když jsme se odpoledne před třetí hodinou na Kampě sešli, řekli jsme si, že bychom volné odpoledne mohli využít k prohlídce nějaké pozoruhodnosti. Vzpomněl jsem si, že před několika dny jsem něco četl o nejužší pražské uličce, která se nachází na Malé Straně poblíž Karlova mostu. Vychází z ulice U Lužického semináře a původně sloužila jako přístupový koridor k Vltavě; dnes končí v restauraci Čertovka. V minulých stoletích měla také za úkol zpomalit rychlost šíření požáru mezi domy, tedy převážně dřevěnými. V nejužších místech není širší než půl metru, takže dvě osoby jdoucí proti sobě by se nemusely vyhnout; aby k takovému setkání nedocházelo, jsou na obou koncích uličky umístěny semaforey, které provoz řídí.

Protože by to k ní nemělo být daleko, rozhodli jsme se, že se na ni půjdeme podívat; svou roli samozřejmě sehrál i fakt, že tato ulička vede do restaurace! A tak jsme se vydali ji hledat v naději, že na ni brzy narazíme.

Podařilo se nám to, i když to chvíli trvalo – nemá žádné jméno, je velmi úzká a jdete-li po „nesprávné“ straně ulice, nemusíte si ji vůbec všimnout. K tomu, že jsme ji neprehlédlí, nám nevědomky pomohl „houf“ zahraničních turistů, kteří se na jejím začátku fotografovali. Když jsme se mezi nimi „probojovali“ ke vstupu do uličky, byli jsme nemile překvapeni – na zamknuté brance bylo připraveno omluvné sdělení, že restaurace Čertovka a s ní i přístupová ulička jsou do 23. února uzavřené. Trochu nás to rozladilo, ale museli jsme se s tím vyrovnat; podle vzoru kolem stojících jsme pořídili několik snímků a chvíli jsme přemýšleli, jak zbytek odpoledne využít jinak. Nabízela se sice návštěva nedalekého Muzea Franze Kafky, případně Muzea Karlova mostu na druhém břehu Vltavy, ale obě tyto lákavé možnosti jsme zavrhlí, neboť jsme si nebyli jisti, zda mají v pondělí otevřeno. Nakonec to vyřešila procházka po Karlově mostě, která odpolední „výlet“ uzavřela; původní záměr se nám sice splnit nepodařilo, ale i tak jsme byli spokojeni. Do nejužší pražské uličky a do podniku, kterým je zakončena, se podíváme při jiné příležitosti; doufejme, že už bude přístupná.

HgS

Pochod Turbanské Černošice 17. 3. 2018

Vážené přátelé pohybu, zvláště chůze všech věkových kategorií, srdečně vás zveme na 7. ročník pochodu Turbanské Černošice v sobotu 17. 3. 2018. Poprvé jsme se sešli v roce 2012 v překvapivém počtu účastníků 328 a vydali se na pět různě dlouhých tras. Startovalo se z nádraží Černošice, odkud jsme startovali i další ročníky. Letos jsme udělali malou změnu a startuje se od nádraží Mokropsy. I cíl je v této části obce v hostinci od 11.30 h do 20.00 h, kde můžete posedět. Bude opět hrát kapela. Každý

rok se snažíme, aby trasy vedly trochu jinými směry a jinými cestami. Vedou nejen po značených cestách, ale i neznačených, protože Černošice a okolí našeho města mají co nabídnout. Nechceme, aby lidé jen polykali kilometry, ale chceme, aby se seznámili s přírodními a kulturními zajímavostmi na trase. Účastníkům kratších tras zpestříme jejich putování soutěžemi. Můžete si vybrat mezi 10, 15, 30, 37 či 55 km. Nejdelší trasy startují v rozmezí od 6.00 do 10.00 h, pochodníci kratších tras si mohou přispát a přijít mezi 9.30 – 11.00 hod. Za svoji námahu budete odměněni dobrým pocitem, že jste udělali něco pro své tělo a k tomu ještě diplomem, razítky do svých wanderbuchů, drobnostmi. Sbíráte turistické vizitky? U nás si jich můžete opatřit hned několik. Teď už si můžeme přát jen pěkné počasí. Zdraví došli! Těšíme se na vás!

Trasy – orientační body:

pro pěší, pro rodiny s dětmi

10 km: pam. dub – Karlštejská – podél Berounky – Jedličkovy lázně

15 km: pam. dub – NS Vonoklasy – Karlštejská – Jedličkovy lázně

30 km: kam. most – Všenory – Červená hlína – Skalka – Červený kříž – Jezírko – Řevnice – Dobřichovice – osada Staré řeky

37 km: kam. most – Všenory – Červená hlína – Skalka – Červený kříž – Jezírko – Řevnice – Dobřichovice – Karlík – NS Vonoklasy – Vráž – osada Staré řeky

55 km: kam. most – Všenory – Červená hlína – Skalka – Červený kříž – Na Soudném – Halouny – Řevnice – Karlík – Na Kunšově – NS Vonoklasy – Kulivá hora – Sulava – Radotín – Jedličkovy lázně

KČT, odbor Praha – Karlov, oddíl Turistická banda TurBan

www.kct-praha-karlov-turban.webnode.cz,

www.kct-praha-karlov.webnode.cz

kctturistickabanda@email.cz

M. Kravčíková

SPRÁVNÝ SED

Naše přetechizovaná doba nám přináší mnohá ulehčení, ale také má nějaká úskalí. Jedním z nich je sedavý způsob života.

Sedíme doma, na cestách, v práci, ve škole. Sezení zaujímá v našem pracovním dnu jeho velkou část. Každodenní sezení s sebou nese určitá omezení pro náš pohybový systém a může ovlivnit i funkci vnitřních orgánů. Měli bychom proto věnovat pozornost tomu, jak sedíme. Správný sed je ten, který je pro naše tělo co nejméně zátěžový. Sed se také mění v závislosti na tom, na čem sedíme, jaké máme na sobě oblečení, jaká je naše únava i v závislosti na prodělaných úrazech, operacích apod.

Jak vypadá správný sed?

Při správném sedu jsou svaly, které zajišťují vzpřímenou pozici vsedě, v rovnováze. Umožňují tak co nejmenší zatížení kloubů. Zároveň dávají prostor dechu, který může volně v nádechu a výdechu proudit trupem – tedy břišní i hrudní dutinou. Dech je při správném sedu kontrolkou, pomocí které poznáme, zda sedíme správně. Ideálně bychom neměli cítit napětí, natož bolest, ani v zádech (při prohnutí) ani v oblasti dolních žeber (sed s kulatými zády). Pokud sedíme napřímení „tak akorát“, můžeme vnímat, že dech proudí jak do přední strany trupu (břicha a hrudníku), tak do zadní strany trupu (zad). Aby toto bylo možné, je důležité mít oporu v dolních končetinách, které pomáhají snižovat zátěž především z bederní a krční páteře. Opора nejvýznamněji souvisí s rovnoměrně rozloženou vahou v chodidlech. Paže a ramena jsou volné.

Co může způsobit dlouhodobé sezení?

Pokud máme zaměstnání, které vyžaduje několikahodinové sezení, vždy, pokud není vhodná kompenzace, dojde k přetěžování určitých svalových skupin a k oslabení jiných. Mohou se objevit bolesti hlavy, motání hlavy, bolesti zad, bolesti břicha, potíže s vyprazdňováním apod. Musíme se zamyslet i nad velkým nárůstem potíží s otěhotněním. Dlouhodobé sezení v neekonomickém sedu může utlačovat vnitřní orgány, které se hůře prokrvují a snižuje se i jejich mobilita. Při práci s PC se může objevit i bolest v horní končetině, brnění, mohou se objevit i potíže s dýcháním, bušení srdce... Další řetězení obtíží se mohou projevit v oblasti ruky, zápěstí i lokte (známe syndrom karpálního tunelu, tenisový loket, golfový loket...) Představené držení hlavy při sedu s kulatými zády může způsobit bolesti hlavy, blokády krční páteře i hučení v uších. Nesmíme zapomenout ani na svaly dolních končetin, kdy jejich zkrácení na přední straně může narušit stereotyp chůze, zanožení je nedostatečné, potíže se pak projevují nejen na dolních končetinách, ale i v zádech a zřetelně i na vzdálených částech těla. Výše popsané potíže se mohou objevit jen v náznacích, a to by pro nás měl být varovný moment, kdy se můžeme zamyslet nad tím, jak sedíme a co můžeme změnit.

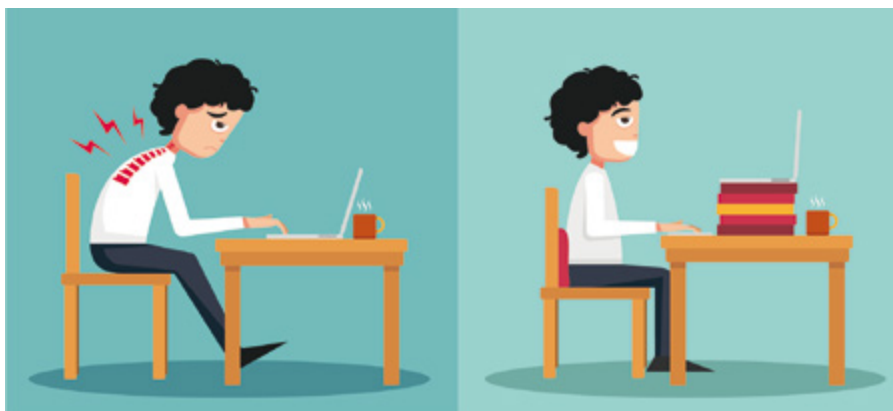
Co můžeme změnit?

Abychom byli vůbec schopni se nastavit do správného sedu, je důležité vytvořit tělu dobré podmínky. V kanceláři je nezbytné zabývat se ergonomií pracovního prostředí (výška stolu, nastavitelná židle, umístění monitoru, pracovní pomůcky, telefonování...). Stejně tak správné nastavení sedačky auta je důležité, aby vůbec bylo napřímené držení páteře v autě možné (platí zejména pro ty, kteří tráví v autě více hodin denně). Nesmíme zapomenout i na oblečení, v úzkých bokových kalhotách se opravdu do ekonomické polohy nedostaneme, i když se budeme snažit, a nádech do břicha je téměř nemožný. Úzké bokovky, na pevně utažený pásek kalhot, či úzká sukně nám klopí pánev dozadu, brání tak ideálnímu nastavení dolních končetin s oporou v chodidlech a záda není možné napřímit, zejména v bederní části. Košile z pevného materiálu může bránit volnému dechu, a tím znemožňovat napřímené postavení páteře (zejména horní polovině). Důležité je uvést, že sed je statická poloha. Náš pohybový systém nemá rád statické polohy, které jsou velmi zátěžové. Proto i ten nejnapřímenější, správný sed není možné udržet např. celou osmihodinovou pracovní dobu u počítače. Je nezbytné polohu měnit (nejlépe vstát, protáhnout se, projít). Zapáleným pracovníkům pomůže zvukové upozornění na změnu polohy. Pozor na sezení na míči. Tím, že je plocha labilní, musí svaly neustále ve zvýšené míře pracovat, čímž dochází i k jejich rychlejší únavě. Sezení na míči je dobré pro změnu statického sedu na židli, ale mělo by trvat pouze pár minut. Jakmile ucítíme, že je pro nás těžké správně sedět na míči (tuhneme, ohneme se, nemáme oporu v chodidlech), přeseďme opět na židli s pevnou oporou. Míř na sezení ano, ale s mírou, kterou si určí každý sám.

O autorce:

Mgr. Renata Lébllová je od září 2010 vedoucí fyzioterapeutkou Centra komplexní péče Dobřichovice. Ve své praxi pracuje s dospělými pacienty a s dětmi nad deset let. Nejraději postupuje dle přístupu Clary Lewitové a prof. Karla Lewita. Na pacienta se dívá jako na celek, je součástí psychosomatického týmu CKP Dobřichovice. Při práci využívá mobilizace, techniky měkkých tkání, čerpá z terapie podle Mojžíšové, McKenzieho, Brueggera a dalších. Studuje reflexní zónovou terapii nohou dle Hane Marquardt. Provádí manuální lymfodrenáž. Pro pacienty z daleka i z blízka sestavuje týdenní rehabilitační programy na míru jejich obtížím, koordinuje komplexní psychosomatická vyšetření a letní týdenní programy Aby tělo nebolelo. Vede výuku studentů a zajišťuje studentské praxe. Je členkou Společnosti psychosomatické medicíny ČLS JEP.

Na „správný“ sed musíme myslet, není to poloha automatická, což je asi nejtěžší. Sed by měl být dynamický, to znamená, že polohu musíme pravidelně jemně měnit, občas se protáhnout, eventuálně projít, aby se předešlo brzké únavě ze statické zátěže.

Jaká je vhodná kompenzace?

Mnoho lidí se domnívá, že jakákoli pohybová aktivita dlouhodobě sezení vykompenzuje. Ale třeba taková jízda na kole zatěžuje obdobné svalové skupiny – záda jsou kulatá, hlava je v předsunutí, ruce zase něco drží. Při přetížení rukou, při brnění horních končetin apod. nezvolíme sporty, kdy něco držíme (tenis, golf, badminton, kolo...). Neznamená to, že tyto sporty musí zmizet z našich životů, ale je toto třeba respektovat a kompenzaci najít např. v přidáných pohybových aktivitách. Nejlépe zvolená aktivita je ta, při které dojde k protažení předních partií

těla, např. tanec, chůze, nordic walking, běh, bojové sporty...

Co říci závěrem?

Naše tělo je stavěné na pohyb. Proto mu dlouhodobě udržovaná statická pozice vsedě nedělá dobře. Jak nejlépe zvládnout statickou zátěž vsedě závisí také na úpravě vnějšího prostředí (např. auta, kanceláře, oblečení) a nesmíme opomenout i vhodnou kompenzaci sedavého zaměstnání. Každý je jedinečný, a proto i sed každého je jedinečný. Co bude vyhovovat jednomu, nemusí vyhovovat jinému. Proto se nebojte poradit se s odborníkem, abyste předešli případným potížím. Pokud by vás zajímalo, jak správně nastavit svou židli, stůl či počítač ve vaší kanceláři, můžete se přihlásit do Centra komplexní péče Dobřichovice na Ergonomii práce, seminář s Mgr. Petrem Šádkem. Ergonomie bude také součástí i našich letních, týdenních pobytů *Aby tělo nebolelo.*

Mgr. Renata Léblová

Sedm tipů pro stáří (a paměť) v pohodě

Stáří nebývá v našich zeměpisných šířkách vnímáno zrovna jako nejprestižnější část života. Stárnutí je však proces, který je naprosto přirozený a vlastně nás provází již od narození.

V dětství a mládí jsme my lidé obvykle zvědaví a aktivní, až z toho jde ostatním někdy hlava kolem. Pak přichází tzv. produktivní věk, období plné pracovních i rodinných výzev, jež s sebou také nesou mnoho věcí k naučení. A když se počet svíček na narozeninovém dortu přehoupne k číslu, které je vnímáno jako čas stáří, mohl by si leckdo myslet, že čas učení skončil. Někdy slychám věty jako „vždyť už nemá smysl se něco nového učit, na tu chvíli...“ Je to ale opravdu tak? Já myslím, že ne. Proč bychom se dvě třetiny života učit měli a pak už ne? Ví snad někdo z nás, jak dlouhá ta „chvíle“ bude a co ještě prožijeme? A proč by ta „chvíle“ měla znamenat jen pasivní čekání? Do jarního Kukátka jsem pro nás všechny proto připravila sedmero doporučení, která bychom měli mít na paměti během celého života, ale s přibývajícím věkem ještě tím spíš.

1. Udržujte společenské kontakty a nebojte se poznávat nové lidi

Osamělost a společenská izolace v dlouhodobém měřítku nikomu na dobré náladě nepřidá. Naopak setkávání s rodinou, přáteli, kolegy z kursu nebo zajímavými osobnostmi např. na přednáškách či koncertech přináší nové inspirace, zážitky i témata k hovoru.

2. Držte krok s dobou – sledujte dění ve světě, u nás i ve své obci

Sledovat co nového se děje kolem nás nebo se naplno věnovat svému koníčku, na který možná dříve nebyl čas, aktivně se podílet na společenském dění v obci – to všechno jsou aktivity, které kladou nároky na naše myšlení, uvažování, vyhodnocování informací. A tyto pochody zase udržují náš mozek ve střehu a dobré kondici.

3. Učte se novým věcem

Znám mnoho lidí, kteří v mládí hráli na nějaký hudební nástroj a z nějakého dů-

vodu toho během života nechali. Nikdy ale není pozdě se k němu vrátit a začít zase hrát. Nebo kreslit, fotit, tančit, učit se cizí jazyky, cestovat... Zkrátka podobně jako v předchozím bodě udržovat mozek v modu, kdy si musí ukládat nové informace a pracovat s nimi.

4. Buďte v pohybu

Okysličený mozek mnohem lépe funguje a stačí i pravidelná každodenní svižná procházka, za kterou nám poděkuje nejen „nadopovaný“ mozek, ale i protažené tělo.

5. Co zvládnete udělat sami, to sami dělejte

Zejména ve vyšším věku, kdy už nejdén kloub pobolívá, až bolí, snažíme se my lidé najít nejružnější ulehčení. To je samozřejmě v pořádku. Snažíme se ale být co možná nejdéle zcela soběstačnými. A když už na něco nestačíme, požádáme o pomoc, ale opět jen do té míry, která je nutná. Naše tělo i mysl nám poděkují.

6. Udržujte si pestrý jídelníček

Někdy není čas vyvářet a někdy se jednomu jen pro sebe vařit nechce. Pestrý jídelníček je ale pro naše tělo zásadním zdrojem energie i důležitých látek, bez nichž nemůže dlouhodobě dobře fungovat ani tělo, ani mozek.

7. Čas spánku je časem regenerace i úklidu v hlavě

Člověk vydrží déle bez jídla než bez spánku. A ve vyšším věku potřebujeme stejně dlouhý spánek jako v mládí – sedm až devět hodin za noc. Často to v praxi ale bývá mnohem méně. Přitom nedostatek spánku může vést k depresi, podrážděnosti, ztrátě koncentrace a poruchám paměti.

Zkuste si proto nastavit pravidelný spánkový režim a před spaním se vyhněte sledování televize a internetu.

Ing. Hana Habartová
trenérka paměti

www.hanahabartova.cz

100 LET OD VZNIKU REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

Dobřichovice a legionáři

K letošnímu výročí vzniku republiky předkládám seznam legionářů, rodáků i občanů z Dobřichovic. Termínem legionáři byli označováni dobrovolníci, kteří bojovali v době první světové války za vznik samostatného státu. V čele zahraničního odboje stála trojice: T. G. Masaryk, E. Beneš a M. R. Štefánik.

Legie byly italské, francouzské a ruské, přičemž většina legionářů prošla ruskými legiemi. První jednotky tvořené z našich krajanů vznikaly hned po vypuknutí války v roce 1914. Později byly doplňovány především z válečných zajatců. Zhruba se dá uvést, že francouzskými legiemi prošlo cca 10 000 mužů, italskými 20 000 mužů a ruskými 70 000 mužů.

Prosím čtenáře, pokud mají fotku některého z bývalých dobřichovických legionářů, aby ji poskytli k okopírování. Pokud má někdo informace o dalším dobřichovickém legionáři, ať mě prosím kontaktuje, abych je mohl do seznamu doplnit. Ze seznamu je zřejmé, že

řada z legionářů nebyla rodáky, ale do Dobřichovic se přistěhovala. Některé údaje se po letech těžko ověřují, a proto budu vděčný za spolupráci a každou informaci.

Například nejznámější legionář žijící v Dobřichovicích byl generál Jan Syrový, který zde měl dům a byl v roce 1938 jmenován čestným občanem Dobřichovic. Nikdy se však zde nepřihlásil k trvalému pobytu, takže je sporné označovat jej za dobřichovického legionáře.

Děkuji všem za spolupráci.

Pavel Buchtele, Státní okresní archiv Praha-západ, pracoviště Dobřichovice
e-mail: pavel.buchtele@soapraha.cz

Bartl Jan, *26. 9. 1897, 33. pěší pluk italských legií.

Boubín Josef, *27. 11. 1893?, 1. střelecký (dobový termín, jednalo se o pěší pluk) pluk ruských legií.

Brabec Bohuslav, *1. 10. 1897, 31. pěší pluk italských legií.

Bušta Josef, *9. 1. 1896, 7. střelecký pluk ruských legií.

Cupák Josef, *10. 11. 1892, 5. střelecký pluk ruských legií.

Černý Jindřich, *15. 7. 1885, 9. střelecký pluk ruských legií.

Češnovský Bohuslav, *23. 6. 1891, 10. střelecký pluk ruských legií.

Češnovský Jan, *20. 5. 1890, 7. střelecký pluk ruských legií.

Holcát Josef, *14. 2. 1883, 1. střelecký pluk ruských legií.

Humhal František, *1. 8. 1873, depošiční rota italských legií.

Jandus Emanuel, *8. 1. 1894, 5. střelecký

pluk ruských legií.

Kaučský Rudolf, *17. 2. 1895, 1. střelecký pluk ruských legií.

Kohout Josef, *30. 9. 1881, 37. pěší pluk italských legií.

Kouba Karel, *15. 10. 1876, 2. dělostřelecká brigáda ruských legií.

Kouša Bohumil, *4. 4. 1881, 24. pěší pluk francouzských legií.

Krotl František, *27. 9. 1897, 35. pěší pluk italských legií.

Křikava Josef, *7. 11. 1893, 12. střelecký pluk ruských legií.

Mácha Jaroslav, *7. 11. 1892, 12. střelecký pluk ruských legií.

Mejtek František, *15. 11. 1888, I. inženýrská rota na Rusi.

Nejtek František, *15. 11. 1888, 3. střelecký pluk ruských legií.

Nevřela Felix, *17. 3. 1896, 1. střelecký pluk ruských legií.

Průcha František, *

Rozsypal Antonín, *7. 11. 1879, 35. pěší pluk italských legií.

Růžicka František, *30. 12. 1883, 8. střelecký pluk ruských legií.

Řezáč Bohumil, *18. 11. 1884?, 23. pěší pluk francouzských legií.

Souček Jan, *19. 4. 1886, 31. pěší pluk italských legií.

Syrový Jan, *24. 1. 1888, velitel ruských legií.

Šebesta Jiří, *25. 9. 1888, 4. střelecký pluk ruských legií.

Škobis František, *13. 3. 1892, 31. pěší pluk italských legií.

Šmerda František, *23. 9. 1895 Domanín, bydl. Dobřichovice čp. 446, voják z povolání, 3. 2. 1916 – 2. 2. 1920 u 1. pluku M. J. Husa v Rusku.

Šochman Alois, *1. 8. 1893, 39. pěší pluk italských legií.

Šťastný Antonín, *1. 7. 1880, 31. pěší pluk italských legií.

Šturma Alois, *10. 5. 1894 ve Mžanech (okr. Hradec Králové), bydlel v Dobřichovicích v Americké ul. č. 533, 9. střelecký pluk ruských legií.

Urban Alois ???

Vít Jan, *23. 6. 1879, strážní prapor ruských legií.

Vostárek Gustav, *17. 1. 1879 Vonoklasy? 5. střelecký pluk ruských legií

Žoha Václav, *13. 9. 1888, 5. střelecký pluk ruských legií.

Pamětní kniha obecné školy v Dobřichovicích

Závěrečná část 1. svazku pamětní knihy zachycuje léta 1938 – 1940, tedy krátké období tzv. Druhé republiky a první rok v Protektorátu Čech a Moravy, t.j. německé okupace. Poznáme, že tíživá politická situace se bohužel nevyhýbá ani malým školákům a jejich učitelům a okupanti postupně a cílevědomě oklešťují kvantitu i kvalitu, správu i organizaci vzdělávání na českých školách. Zatím panuje spíše zmatek, zklamání a strach z nejisté budoucnosti, v dalších letech se represe nejen vůči českému školství budou stupňovat.

1938/39

Školní rok začíná 1. září s 223 žáky v 9 třídách se 4 pobočkami, kromě 5. třídy. Počet žáků ve třídě se od 1. do 4. ročníku pohybuje od 21 do 34, v 5. třídě je 50 žáků. Vinou vyhrčené politické situace, kdy během tohoto školního roku proběhne podpis tzv. Mnichovské dohody, zabrání Sudet německou říší, posléze vytvoření Protektorátu Čech a Moravy a vznik Slovenského štátu, dochází ve škole k častým změnám ve výuce i v učitelském kádru. Navíc vystěhovalce, přicházející z bývalého pohraničí a ze Slovenska, je třeba ubytovat a zaměstnat.

dívčí třída 5. b – závěr školního roku 1939/40 učitelka V. Broncová nebo Hübnerová. Díky jeme p. Z. Halenkové a p. B. Krivánkové za půjčení fotografií.

Učitel Jiří Profous přestupuje na místní měšťanskou školu. Jaromír Vitmayer odchází od 1. 9. jako výpomocný učitel na školu do Černolic. Přicházejí noví učitelé: Antonín Peták (*1882 Praha), absolvent pražského ústavu, působil na menšinových školách v Třebenicích, Ústí n/ Labem, Střekově a Rokytnici. Od 1. 6. je jmenován definitivním učitelem v Dobřichovicích. (Pozn. České menšinové školy byly zakládány v místech, kde žilo větší množství obyvatel jiné národnosti. Existovaly i menšinové školy německé, polské, maďarské a židovské.) Václav Smolík (*1918 Říčany), absolvent pražského ústavu, působil na obecních školách ve Štěchovicích a Řevnicích a od 16. 11. je umístěn jako výpomocný učitel v Dobřichovicích. Miroslava Nebeská (*1914 Praha), absolventka dvouleté pedagogické akademie v Praze, působila jako výpomocná učitelka v obcích: Krchleby, Chleby, Loučeň, Dolní Počernice, Vinohrady a Kojetice. V Dobřichovicích začíná učit od 16. prosince 1938. Jarmila Zilvarová (*1900 Chotěboř), absolventka ústavu v Hradci Králové, učitelka domácích nauk, naposledy vyučovala ve Zbraslavi. U nás je zaměstnána od 1. září 1938. Blažena Böhmová (*1900 Nové Město na Moravě), absolventka pražského ústavu, působila v Jimramově, Hloubětíně, Bořanovicích a naposledy v menšinové škole v Podmoklech. Sem přichází jako zastupující učitelka od 1. března 1939. (Pozn.: později

provdaná Kodýtková.) Věra Smrčková (*1911 Příbram), absolventka ústavu v Praze, učitelka domácích nauk, poslední působiště na menšinové škole v Jáchymově. Zde učí 1. oddělení ručních prací od 1. 2. 1939. Štěpánka Režábková (*1916 Maribor v Jugoslávii) po maturitě na pražském ústavu vyučovala na menšinových školách v Dolní Poustevně, Hodkovicích, Jablonci n/Nisou a posledně v Pěnčíně. Zde nastupuje 11. března 1939. V pololetí se dobrovolně vzdaly služby provdané učitelky, aby uvolnily pracovní místa svobodným kolegyním z pohraničí.

1. Anna Jezberová – Feiferová, zatímni učitelka – k 31. lednu 1939

2. Marie Vlková – Hnátková, definitivní učitelka – k 31. lednu 1939

3. Marie Nováková – Dvořáková, učitelka domácích nauk – k 31. lednu 1939

4. Božena Pokorná – Myšková, zastupující učitelka – k 28. únoru 1939

Na slavnosti nezbyvá čas. Ještě 7. března je vzpomenu výročí Masarykova narození, ale už 20. dubna slaví říšský kancléř Adolf Hitler 50. narozeniny a na škole jsou vztyčeny svorně vedle sebe česká protektorátní vlajka a německá vlajka s hákovým křížem.

Zdravotní stav žactva je uspokojivý až na pár případů spály a záškrtu. Školní rok byl ukončen 24. 6. a 3 žáci z 5. třídy byli propuštěni ze školy, 2 odešli na školu střední a 37 do měšťanské školy.

1939/40

K 1. 8. 1939 odchází na odpočinek řídící učitel F. Bobek a zatímnním řídícím učitelem byl k téměř dni stanoven Antonín Frýdl. Správa školy a inventář byly protokolárně předány 5. 8. za přítomnosti K. Havlíka a L. Kaliny. Zemská školní rada povolila zřízení 4 zatímnních poboček. Školní rok začíná 1. září s 303 žáky v 10 třídách. Počet žáků se pohybuje od 21 do 35. Třídy jsou dělené podle pohlaví na chlapecké a dívčí. Václav Smolík je od 7. 11. přeložen do Prahy. Sbor se rozrůstá o nové členy. Miroslav Novák (*1904 Dobřichovice)

– zatímni učitel, dosud praktikoval v obcích: Vrbčany okr. Roudnice, Třebenice, okr. Litoňčice, Lipany, Třebotov a Řevnice. Vlasta Hübnerová (*1911 Železný Brod, okr. Semily) – zatímni učitelka, po maturitě na učitelském ústavu v Příbrami praktikovala ve Světlé p/ Ještědem, Mšeně, Pěnčíně, Trmicích, Děčíně – Podmoklech a Děčíně – Chrochvích, v Šumburku a Řepích. Vlasta Broncová (*1916 Albrechtice u Týna n/ Vltavou) – zatímni učitelka, vystudovala ústav v Modré na Slovensku, vyučovala v Bratislavě, Petržalce, Prievazu, Pezinoku a Vraném n. Vltavou. Od 1. 10. nastupuje Jindřiška Svobodová, zatímni učitelka, která už na zdejší škole krátce působila. Anna Čížková (*1909 Příbram) – zatímni učitelka, po maturitě na učitelském ústavu v Příbrami učila ve Kbelích, Ďáblicích a Kyjích. V Dobřichovicích učí pouze do 23. října a poté odchází do Prahy. Za ni nastupuje Marie Koudelková (*1915 Horní Záhoří u Písku), výpomocná učitelka, vystudovala učitelský ústav v Českých Budějovicích a učila v Netolcích, Husinci a Němčicích. Vlasta Hladíková – Hůrková (*1911 Horní Cerekev) – učitelka domácích nauk, absolventka ústavu v Žatci, učila v Poustevně, Bezdědicích a Cukmantlu. Zora Kohoutová, rodačka z Rokycan, praktikantka, zde působila od 30. 9. 1939 do 31. 5. 1940, kdy se provdala. Věra Mašlovská tu praktikuje pouze 4 dny v dubnu a odchází

učitelský sbor 1939/40 – muži zleva – M. Novák, A. Frýdl, V. Beran a L. Kalina ženy zleva – 3. v řadě L. Měřinská, 4. B. Boehmová (Kodýtková), 5. Jindřiška Svobodová (Procházková) 6. V. Hübnerová.

zí do Stodůlek. Anna Vojtová (*1918 Záluží u Budislavi – Tábořsko) – absolventka ústavu v Soběslavi, učila v Březině a Jistebnici a sem přichází 1. května 1940. Magda Koukolíková – Feiferová byla od 1. 3. 1940 přidělena na zdejší měšťanskou školu k vyučování němčině.

Rozdělení třídnictví:

1. a Vlasta Broncová, od 1. 10. Jindřiška Svobodová
1. b Ludmila Měřinská
2. a Václav Smolík, od 16. 9. Zora Kohoutová, od 7. 11. Vlasta Broncová
2. b Ladislav Kalina
3. a Miroslav Novák
3. b Antonín Frýdl
4. a Vlasta Hübnerová, od 1. 11. Marie Koudelková
4. b Blažena Böhmová
5. a Václav Beran
5. b Anna Čížková, od 23. 10. Vlasta Hübnerová

Na popud Okresního školského výboru byla přípisem z 5. 9. 1939 v obci zřízena mateřská škola. Hledání alespoň trochu vhodné místnosti bylo dosti složité. Nakonec byla vybrána klubovna DTJ. Nákladem 7 000.- Kč byla stavitelem Kudrnou upravena a za přítomnosti inspektora F. Černého, členů místní školní rady, stavební komise a zatímnního správce školy Antonína Frýdla proběhla 17. září kolaudace. Školní rada zakoupila nejnutnější pomůcky za 600.- Kč. Učitelkou byla stanovena Marie Schmidová (*1902 Písek), která složila externí zkoušku v Praze a předtím učila v Podmoklech. Mateřská škola nefungovala dlouho, nejprve musela již v říjnu ustoupit výuce 5. tříd, v zimě pak se kvůli velkým mrazům nedala dřevěná budova vytápět a v březnu byla zatopena při povodni. S provozem se začalo až 8. dubna. Navštěvovalo ji 32 dětí od 3 do 5 let. Vyučování na obecní škole bylo rovněž ihned od počátku školního roku svízelné. Škola měla 5 učeben pro 10 tříd. Muselo

být zavedeno střídavé vyučování. Jeden den chodili dopoledne chlapci a odpoledne děvčata a druhý den opačně. Ministerským nařízením byly školy po celých Čechách od 11. 9. do 16. 10. kvůli výskytu dětské obrny zavřené. Obecná škola byla zabrána 14. října 1939 německým říšským vojskem a nastalo složité hledání náhradních místností. Vyučovat se začalo až 23. října. Třídy byly umístěny následovně:

1. a, 1. b – šatny sokolovny
2. a, 2. b – hostinec U Vlášků (Na schůdkách, nyní Lucern)
3. a, 3. b – hostinec U Koničků (ul. 5. května č. 42, nyní nová prodejna Sklizeno)
4. a, 4. b – hostinec Pod Vinicí
5. a, 5. b – klubovna DTJ

Nebylo to řešení definitivní. Ministerský rada – Ing. Karel Šercel – nabídl k dispozici svou vilu v ulici Ke Křížku č. 250. Ve 2 místnostech se tu obden střídaly třídy: 1. a, 1. b s 2. b, 3. b; u Koničků 2. a - 3. a; u Vlášků 5. a - 5. b a v klubovně DTJ 4. a - 4. b. Kvůli spalníčkám se ve 3. třídách nevyučovalo od 13. do 18. listopadu. Po zřízení lávky od Hazukova mlýna do Řevnic podala osada Rovina žádost o přeškolení do Řevnic. 23. listopadu se konalo šetření, při němž bylo shledáno, že od prahu dobřichovické školy do Roviny na náves je 4 220 m, zato do Řevnic pouze 1 510 m. Žádost byla doporučena ke kladnému vyřízení. Vytvrelé zimní mrazy dosahovaly až – 26 °C a vedly k přerušení výuky 8. a 9. prosince, místnosti u Šercelů, Vlášků a klubovně DTJ se nedaly vytopit. 10. a 12. prosince se konaly před hasičskou kolnou (pozn. tehdy v Palackého ulici) tiché slavnosti Vánočního stromu a jeslí. Jesle zapůjčil pan Tůma. Promluvil starosta František Fürst a P. Jindřich Strnad, vikář, a zpívaly se koledy. Sběrka se nekonala. 23. a 24. prosince uspořádalo v sokolovně Mladé národní souručenství prodejní výstavu knih. Bohatá nabídka se těšila velkému zájmu a dost knih se prodalo. Vánoční prázdní-

ny byly pro mrazy prodlouženy do 7. ledna. Již od listopadu se začaly strádat peníze a jiné prostředky na stravovací a ošacovací akce pod vedením rodičovského sdružení a tzv. Národní pomoci při Národním souručenství za podpory učitelského sboru a Okresní péče o mládež. Vánoční nadílka opatřila pro:

39 dětí boty 1546.- Kč
19 dětí kalhoty 180.- Kč
3 dívky šaty 122.- Kč
1 kabát 75.- Kč
Celkem: 52 dětí 1923.- Kč

Od 15. ledna do 4. května, tj. 50 stravovacích dnů, dostávalo denně 120 dětí od 6 do 14 let, z toho 137 ze školy obecné a 89 z měšťanky, polévku. Celkem bylo vydáno 6 000 porcí za 3 000.- Kč. Místo Františka Bobka byli do místní školní rady zvoleni Miroslav Novák a Blažena Böhmová. Říšské vojsko uvolnilo školní budovu 21. ledna, tedy po 3 měsících a 1 týdnu. Pololetní prázdniny prodloužilo ministerstvo kvůli mrazům až do 18. února. V noci ze 14. na 15. březen stoupla voda v řece a pozemky Na drahách, V dílcích a za mlýnem se ocitly půl metru pod vodou. U Karlíka se prorhla hráz potoka a voda zaplavila pozemky na jeho pravém břehu. Voda se dostala ke škole, spodní voda zaplavila sklepy až 1 m vysoko. Chodby a třídy v suterénu byly zatopeny až do výše ¾ m. Byly nařízeny 2 dny volna. 10. března ke Dni hrdinů byly vyvěšeny vlajky a 15. března k 1. výročí zřízení Protektorátu se uskutečnila slavnost s proslovem. Byl vydán výnos o vzdávání úcty symbolům Říše. Počátkem května byla nahrazena čítanka *Ráno* zvláštním vydáním dětského časopisu *Mladý svět* ze školního nakladatelství. Uveřejněné texty pro čtení ve 2. – 4. postupném ročníku se prý dětem líbily a učitelům se s nimi dobře pracovalo. Krejcarový spolek uspořádal 12. srpna krásný koncert za vedení prof. Pavla Dědečka a Františka Procházky, hudebního skladatele, zapěla i choť profesora Pavla Dědečková. Dr. Josef Zukriegel uspořádal 24. března přednášku

Z mých cest do polárních krajín. Peněžitý zisk byl určen na zakoupení potřeb pro chudé žactvo.

Výnosy: koncert 2 697. 60 Kč
přednáška 650.- Kč
Severočeská jednota 500.- Kč
Kroužek důstojníků 500.- Kč
obec Dobřichovice 500.- Kč
obec Vonoklasy 50.- Kč
členské příspěvky 3 565.- Kč
celkem: 8 462. 60 Kč

Do výuky byla zařazena poplachová cvičení proti sekundárním účinkům bomb. Za půl minuty stálo žactvo na vykázaných místech ve sklepě a přízemní chodbě. Na oslavu dobytí Norska německým vojskem byla na budově školy po 8 dní (od 5. do 12. června) vyvěšena vlajka Říše a vlajka Protektorátu. Na oslavu pádu Francie byly opět vyvěšeny od 25. června obě vlajky po 10 dní.

Školní rok byl zakončen 28. června.

Zpracovala J. Váňová

Poznámky:

PhDr. a PhMg. Josef Zukriegel (1889 – 1945) – magistr farmacie, zeměpisec,

oceánograf, – podnikl svou jedinou vědeckou cestu na lodi General von Steuben, plující z Německa na Island a Špicberky. Stalo se tak v létě roku 1933. Ze Špicberk se loď vydala na sever a 1. srpna narazila na souvislý led, když dosáhla 81° 07' s. š. a 10° 30' v. d. Poté se vrátili na Špicberky, navštívili Medvědí ostrov a nejsevernější bod Evropy Nordkapp. 13. srpna se vrátili do Bremerhaven, místa odkud vypluli. Svá měření v r. 1934 publikoval ve Sborníku Čs. společnosti zeměpisné a v angličtině v odborné zeměpisné edici svého učitele, prof. Švambery.

Pavel Dědeček (1885 – 1954) – dirigent, sbormistr, skladatel a hudební pedagog. Působil jako dirigent v Plzni, Bratislavě, Brně a Praze, vyučoval dirigování na pražské konzervatoři a HAMU. Mezi jeho žáky patřili: V. Neumann, K. Ančerl, V. Smetáček, R. Kubelík, Z. Košler a další. Se svou ženou Pavlou, roz. Pišovou – zpěvačkou – jezdil na letní pobyt do Dobřichovic k Okrouhlíkům, Pražská ulice č. 400. Chodíval do hostince Stará pošta a občas oba manželé vystoupili s místními hudebníky na zdejších koncertech.

dívčí třída 4. b 1938/39

STAVEBNĚ HISTORICKÝ VÝVOJ SELSKÝCH GRUNTŮ V PALACKÉHO ULICI (část 3.)

Čp. 19 (+ 437, 438) – Grunt bachorovský

Velmi zajímavý je vývoj gruntu čp. 19 (nyní obchod a firma Maršál), který je nyní rozdělen na 3 čísla popisná: 19, 437 a 438. Tato tři čísla tvořila původně 1 velký statek, jehož stavení byla dominantou západní uliční fronty.

Rekonstrukce uliční fasády domu čp. 19 (+ 437, 438) z doby před požárem ulice koncem 19. století kdy usedlost tvořily dřevěné budovy. Střední kamenná část (nyní f. Maršál) dominovala nejen statku, ale i celé ulici. Tvořila jádro usedlosti s černou kuchyní, sklepy a sýpkou a svým výrazem a provedením připomínala tvrz.

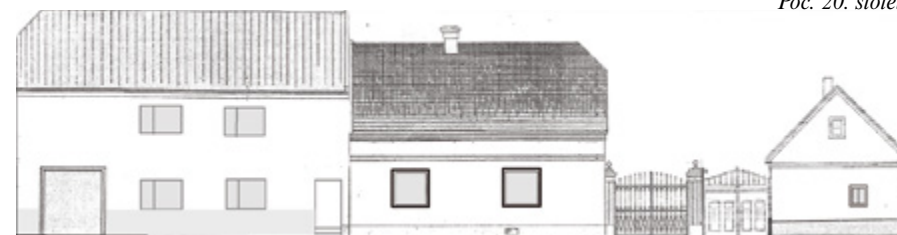

Grunt, tzv. bachorovský, se skládal ze 4 stavení, jejichž podoba se zachovala v umístění základů, sklepů a komínů. Na statku žilo v r. 1866 14 osob. Existuje starší záznam z Berní ruly (r. 1653), kdy grunt měl 3 polí, 4 krávy, 3 jalovice a 7 sviní. Zaznamenán je požár celého gruntu v r. 1668. V r. 1880 koupil grunt Antonín Klán z Černošic; nedlouho poté byl grunt rozdělen a převeden na rodinné členy majitele, kteří budovy přestavěli k bydlení a jeho původní podoba zanikla. Na historické fotografii je zachycena zdeňná podoba statku po požáru z konce 19. století. Tři různí vlastníci přizpůsobili nové fasády stejnému výrazu sousedního domu. Na fotografii vlevo štít do ulice jsou bývalé chlévy, původně roubené dřevěné, po požáru zdeňná stavba, která má dosud zachovalé klenby.

Uliční fasády z 20. a 21. století

Poč. 20. století

Současnost

Půdorys statku: ze středověku jsou zachovány objemy původní stavby (čp. 19) do ulice a severní hospodářské stavení (rozměry stavby, štít). Jižní stavení bylo zcela přestavěno a stodola na západě gruntu zbourána. Zachována je rovněž stavební, uliční čára a parcelace.

PUBLIKACE STAVEBNĚ HISTORICKÝ VÝVOJ USEDLOSTÍ A PROSTORŮ V PALACKÉHO ULICI V DOBŘICHOVICÍCH JE JEŠTĚ V PRODEJI V DOBŘICHOVICKÉM INFOCENTRU

J. Mejnarová, L. Kučerová

Schéma uspořádání usedlosti do 19. století.

VŠENORŠTÍ MUZIKANTI

Všenory nemají jen básníky, ale řadu skvělých hudebníků. Rádi bychom připomněli některé z nich.

Kapela Františka Vlasáka v roce 1965 (na fotografii je druhý zprava). Foto: archiv Všenorská knihovna

František Vlasák (1911 – 1992), kapelník dechového orchestru původem z Karlíka. Žil rovněž ve Všenorech. Jeho kapela byla v kraji známá, hrála na pohřbech, k tanci, nechyběla na estrádách, vyhrávala o májích, v průvodech a při mnoha dalších příležitostech.

František Vlasák byl vyučený zedník, stejně jako jeho otec, též František Vlasák. Za první světové války nejstarší František Vlasák sloužil u vojenského regimentu v Salzburku, hrál ve vojenském orchestru. Měl značné hudební nadání. V létě zedničil, v zimě si přivydělával hraním. Jeho syn, Ferdinand Vlasák, hrál do 66 let v orchestru Národního divadla. Druhý syn, František Vlasák, výše uvedený kapelník, byl neméně nadaný. S jeho orchestrem po nějakou dobu velmi dobře zpívala a zároveň uváděla program dcera Marie

Smělá, rozená Vlasáková, která žije v Karlíku. V současné době vede pěvecký kroužek pro děti. Nejkrásnější vystoupení bylo dle paní Smělé u vánočního stromu v Karlíku. Vyrůstala ve Všenorech, stejně jako její bratr František Vlasák. Svou první trumpetu dostal malý František v devíti letech. Přísný otec vychovával vynikajícího trumpetistu, který byl po absolvování konzervatoře přijat do České filharmonie. Od roku 1970 působil v Basileji

Zdeněk Krotil, Foto: archiv Všenorská knihovna

ve Švýcarsku. Byl dlouholetým sólotrumpetistou Basilejského symfonického orchestru. Nahrál řadu skladeb, koncertoval i v České republice. Nyní je již v důchodu. V roce 2015 se stal laureátem Ceny P. J. Vejvanovského. Jeho dva synové jdou ve stopách svých předků. Filip Vlasák studoval pražskou konzervatoř a svá studia dokončil v Německu. Hraje na fagot v Norimberku. Fabián se sice hudbě profesionálně nevěnuje, ale hraje v obecním orchestru ve Švýcarsku, kde je zvykem, že v obcích jsou místní kapely a orchestry. To jsou osudy rodiny Vlasákovy.

Zdeněk Krotil

Český skladatel, klavírista a aranžér (9. 6. 1926 – 15. 1. 1984). Narodil se a žil v bývalých Horních Mokropsích (nyní Všenory), později v Dobřichovicích.

Zdeněk Krotil absolvoval reálku. Hudbu se učil soukromě, hrál ve velkém smyčcovém a tanečním orchestru. Pracoval jako hudební aranžér pro nakladatelství R. A. Dvorského. Od roku 1943 hrával na klavír v různých orchestrech. V letech 1954 – 1955 byl vedoucím orchestru v kavárně Alfa v Praze. Pro různá tělesa a obsazení upravil velký počet skladeb, z nichž bylo mnoho úprav vydáno. Sám také komponoval. Vzniklo tak několik set skladeb různých žánrů a pro různá obsazení. Řada skladeb byla nahrána na gramofonové desky. Mezi nejznámější skladby patří *Ráno v parku*, *Jarní láska*, *Všenorská polka*, *Dobřichovická polka*, *foxtrot Jarní vánek*, *foxpolka Nahoru a dolů*, *Rozmarný valčík*, *valčík Šťastné chvíle*, *pochody Slavnostním krokem*, *Jubilant*, *Deštivé blues*. Psal rovněž populární písničky (*Až louky rozkvetou*, *Je to, páni, k zadumání* a jiné), dále skladby pro dechové orchestry, lidovky, pochody, taneční kusy, náladové skladby. V rozhlasové soutěži Sedm mikrofónů se stal osmkrát vítězem. Ve Všenorské knihovně je k dispozici jeho publikace *Aranžování pro moderní taneční orchestr*. V roce 1960 ji vydal SNKHU.

V roce 1966 vydal Supraphon gramofonovou desku se Všenorskou a Dobřichovickou polkou. Koncem roku se Všenorské knihovně podařilo desku získat. Skladby Zdeňka Krotila a Bohuslava Nádvorníka nazpíval Miroslav Šuba a hraje Dechová hudba Ostravanka pod vedením Tomáše Hančla. Těšíme se, že *Všenorská polka* zazní na připravovaném semináři *Od obce k městu aneb jak se žilo v našem kraji za první světové války*, který se uskuteční 19. 5. 2018 v Sále Vladimíra Holana ve Všenorech. Seminář připravují Všenorská knihovna a kulturní komise k výročí ukončení 1. světové války a k výročí 100 let od vzniku republiky. Po povídání o tom, jak probíhaly události v našem regionu, zazní krajo-
vé písničky i písně z první světové války v podání poberounské kapely Třehusk.

Zdroje:

Zdeněk Krotil: Klavírista, aranžér a skladatel. Český hudební slovník osob a institucí: Zdeněk Krotil [online]. Brno: Ústav hudební vědy, Filozofická fakulta, Masarykova Univerzita, 2003, 2018 [cit. 2018-02-11]. Dostupné z:

http://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictinary-&task=record.record_detail&id=5935

Alena Sahánková

Všenorská knihovna a kulturní komise

Zdeněk Krotil, domníváme se, že první zleva.

KULTURNÍ PŘEHLED

jaro 2018

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

28. února v 19:30 v residenci

Nezmaři (folk)

Folková skupina Nezmaři patří ke stálým hudební scénám v Česku. Jejich stylem je folk, trampská píseň a country. Skupina byla založena v lednu 1978 a v Dobřichovicích a okolí je stále velmi žádaná. Po čase ji opět rádi uvítáme, těšíme se tedy na Šárku Benetkovou (klávesistku a zpěvačku), Pavla Jima Drengubáka (basistu a vtipného konferenciera), Pavla Zajíce (kytaristu a zakládajícího člena kapely) a Tonda Hlaváče (kytaristu).

Pořádá: Kulturní centrum Dobřichovice

14. března v 19:30 v residenci

Divá Báára (pop, jazz, elektroswing)

Divá Báára je pseudonym zpěvačky a textačky Báry Vaculíkové, která v říjnu 2017 vydala debutovou desku na pomezí popu, jazzu a intimního písničkářství s prvky elektroswingu orientovanou na ženská témata. Bára pochází z hudební rodiny, je dcerou Petry Černocké a ke svému 1. albu natočila také videoklip *Tancuj se mnou*, který pro vaši představu doporučuji shlédnout na youtube. Je také spoluzakladatelkou a členkou skupiny Yellow Sisters.

Pořádá: KC Dobřichovice

23. března v 19:30 v residenci

Polští Hot tamles trio (angloamerický folk, jazz, blues s prvky world music) a Sean Barry (keltská harfa)

Na hudební scéně našich sousedů se před časem objevilo velmi zajímavé a originální trio. Repertoár skupiny je výhradně vlastní, zpíváný anglicky. Hudbu skládá kytarista Kamil Solecki, texty píše zpěvačka Eliza Sicińska a aranžér do výsledné podoby písní jsou společným dílem celého tria.

Za krátkou dobu své existence toto trio absolvovalo bezpočet vlastních koncertů či vystoupení na různých festivalech, doma i v zahraničí, kde se vždy setkalo s velkým ohlaselem jak u posluchačů, tak hudebních publicistů a získalo mnoho cen a ocenění: vítězství v anketě polského magazínu Twoj Blues (kategorie Objev roku) či vítězství v hlasování diváků na jarním šumperském Blues Aperitivu, které skupině zaručuje účast na letošním podzimním Blues Alive festivalu. Mezitím skupina reprezentovala Polsko na mezinárodním festivalu European Blues Challenge 2017. „Předskokanem“ kapely bude hráč na keltskou harfu Sean Barry, který zahraje společně s A. Kudrnovou (flétny).

Pořádá: KC Dobřichovice

24. března 11:00

Velikonoční jarmark spojený s malým farmářským trhem

Doprovodný program: divadlo pro děti 100 opic zahraje pohádku *Zajíček a velká mrkvová záhada*, kovář pro děti, projížďky na koních a pěvecký soubor Chorus Angelus.

Pořádá: Město Dobřichovice

8. dubna v 19:30 v residenci

Jesse Ballard, Joe Kučera a Jan Hrubý (blues)

Kalifornský zpěvák a skladatel Jesse Ballard žije v Berlíně a pravidelně vystupuje s Joe Kučerou, který začínal coby saxofonista v Prokopových Framus Five a podílel se na prvních nahrávkách skupiny. Po roce 1968 emigroval do Německa, kde žije a koncertuje dodnes a příležitostně hraje s houslistou Janem Hrubým.

Pořádá: KC Dobřichovice

14. dubna

Dobřichovická míle v parku

Pořádá ZŠ Dobřichovice, www.zsdoobrichovice.cz

15. dubna v 15h v sále Dr. Fürsta

Divadlo pro děti Láry Fáry zahraje pohádku Indiáni ze šuplíku

Vhodné pro děti od 3 let. Vstupenky zakoupíte na místě, jednotné vstupné 60,-

Pořádá: KC Dobřichovice

22. dubna v 16h v residenci

vernisaž Arteradky

výstava dětských prací z výtvarného kursu Radky Charapovové. V rámci vernisáže zahraje kapela Leamon Band a Kukadýlko, dětský divadelní soubor Lucie Kukulové zahraje autorskou hru. Výstava potrvá do 5. května.

Pořádá: Radka Charapovová ve spolupráci s KC Dobřichovice

12. května u residence 8 – 12h

Farmářské trhy

pořádá: Město Dobřichovice

16. května v residenci v 19:30

koncert Ester Kočíkové a Jaromíra Nohavici (šanson)

pořádá: KC Dobřichovice

19. května

Dobřichovická degustační míle – Májové korzo a přehlídka vozů Chevrolet Corvette

pořádá: Město Dobřichovice a J. Geissler (Corvette)

24. května v residenci

vernisaž výstavy Základní umělecké školy Dobřichovice spojená s koncertem

Pořádá: ZUŠ Dobřichovice

25. května v kapli Judy Tadeáša

Noc kostelů

Pořádají místní farnosti ve spolupráci s KC Dobřichovice

Vstupenky na všechny uvedené koncerty je vždy možné zakoupit výhodněji v dobřichovickém Infocentru.

2. června u residence

Královský průvod a středověké slavnosti

16. června v residenci

Food Festival

8. 4. Jesse Ballard s Janem Hrubým a Joe Kučerou vystoupí v Dobřichovicích

Kalifornský zpěvák a kytarista Jesse Ballard vystoupí na jaře na několika místech v České republice, společně se svým letitým spoluhráčem Joe Kučerou z Berlína a výborným houslistou Janem Hrubým také v Dobřichovicích.

Ballard je osobitý americký zpěvák a skladatel s velmi charakteristickým hlasem a bohatou hudební minulostí. Počátkem 70. let působil v Londýně, později hlavně v Německu a v USA. V roce 1975 otvíral např. poslední koncert legendárního Tima Buckleyho. V témže roce založil v Berlíně (spolu s Joe Kučerou, Hansem Hartmanem a Tommym Goldschmidtem) kapelu "Paradise Island Band", která slavila velké úspěchy v Německu a koncertovala prakticky po celé Evropě. Sám Ballard hodně cestoval mezi Kalifornií a Evropou, předskakoval na koncertech takovým jménům jako J. Cale, Robert Palmer, Scorpions, Van Morrison či Joe Cocker. Objevil se také ve filmech "Jetzt und Alles" a "White Star". Jeho zatím poslední cd "Cut It All Loose" bylo na trhu jak v Německu, tak i ve Spojených státech.

Ballardův mnohaletý spoluhráč Joe Kučera se podílí prakticky na všech jeho nahrávkách již od konce 70. let. Začínal coby saxofonista v Prokopových Framus Five, byl u prvních nahrávek skupiny. Po roce 1968 emigroval do Německa, kde žije a koncertuje dodnes. Počátkem 70. let působil chvíli v Londýně, jinak je stále aktivní na berlínské jazzové a bluesové scéně, nejen jako hudebník, ale i jako organizátor několika festivalů. Vedle Ballarda působil v několika mezinárodních hudebních projektech, koncertoval např. s Alexisem Kornerem, Dick Heckstall-Smithem (Colosseum) či Czesławem Nie-

menem. Nedávno vydal rekapitulační 2cd "Memories / Looking Back", kde se ohlíží za svým působením na berlínské jazzové scéně. Na českou scénu se vrátil v 90. letech, kdy působil v doprovodné skupině Marty Kubišové. V loňském roce vystoupil jako host Michala Prokopa na několika festivalech, naposledy na Prokopově velkém prosincovém koncertu ve Fóru Karlín.

Jana Hrubého netřeba obsáhle představovat. Vynikající český houslista, jenž přivedl housle na rockovou scénu, stálý člen Framus Five a vyhledávaný studiový hráč, který se vždy rád vrací do rodných Dobřichovic.

U příležitosti chystaného koncertu tria jsme položili Jesse Ballardovi několik otázek:

Jesse, v České republice koncertujete prvně, nebo jste u nás vystupoval již v minulosti?

V minulosti jsem čas od času v Čechách již hrál díky kontaktům s Joe Kučerou, např. na Jazzovém festivalu v Karlových Varech v 90. letech s kapelou Luboše Andršta, nebo to bylo několik menších výletů do ČR v rámci našich západoevropských turné. Ale v posledních letech se o nás stará skvělý manažer Jaroslav Foršt, a tak se zdá, že máme stále větší šanci hrát pro výborné české publikum.

Jak byste charakterizoval hudbu, jakou hrajete?

Naše muzika je výsledkem dlouhého vývoje a spojením různých vlivů. Já sám jsem byl v mládí ohromen geniem Ray Charlesem, ale jinak z mého okolí jsem byl inspirován mnoha dalšími mými vrstevníky – Bobem Dylanem, Jimem Morrisonem, ale i Beatles. Dnes hrajeme akustický rock/blues s prvky folku a jazzu a zakládáme si na tom, že je to živě hraná muzika s prostorem pro improvizaci, ve které hraje i text velmi důležitou roli.

S Janem Hrubým hrával váš kolega Joe Kučera, vy jste se hudebně v minulosti již setkali, nebo to bude vaše první společné hraní?

Nebude to poprvé a moc se na Honzu těším. Hrál s námi na turné po Německu a přijel si občas s námi zahrát i do Berlína. Je to jeden s nejgeniálnějších muzikantů, se kterými jsem hrál – umí okamžitě pochopit píseň a dát do ní i další krásu, a to se vši pokorou skvělého muzikanta.

Jesse, jakou muziku máte rád a znáte některé další české hudebníky? Kdo vás připadne z české scény zaujal?

Zní to asi ořepaně, ale mám rád každou dobře udělanou hudbu. Hudební styly, které se promítly do našeho hudebního výrazu, mám nejraději a líbí se mi, jak to zní a působí v konečném výsledku.

Kromě Honzy Hrubého znám jen málo českých muzikantů, ale určitě mne velmi zaujal Luboš Andršt a jeho bluesové cítění. Věřím, že by udělal kariéru i u nás v Americe. Z Čechů žijících v Americe znám Jana Hammera a jsem jeho velký fanda, líbí se mi Miroslav Vitouš, hlavně z období u Weather Report. Jinak pochopitelně znám ty, se kterými mne seznámil Joe Kučera, protože s nimi také hrál. Je jich několik, ale zmíním se jen o Michalu Prokopovi a Martě Kubišové. Celkově mám dojem, že je v Česku velmi kvalitní hudební scéna.

*Rozhovor připravila
Andrea Kudrnová*

HRY A KOUZLA FANTAZIE Výstava seniorek TALENT ATELIERU

V polovině ledna představilo v dobřichovické residenci své práce osm amatérských výtvarnic z kursu akademické malířky D. Puchnarové, a to poprvé od zahájení činnosti této skupiny v roce 2016. Výstava se těšila velké pozornosti široké veřejnosti, která se tak mohla seznámit nejen s vystavenými obrazy, ale i s neobvyklými metodami rozvíjení talentů.

Byly zde představeny vybrané výtvarné práce za poslední období několika měsíců. Jde tu vlastně o dlouhodobý experiment probouzení tvořivé činnosti u osob, které nic podobného dříve ve svém životě nedělaly. To je velmi pozoruhodný fenomén, neboť ukazuje na to, co jsme již zapomněli: že totiž každému člověku je tvořivá činnost vro-

zena, podobně jako chuze nebo dýchání. Když se podíváme do dávné prehistorie lidstva, můžeme pozorovat, jak vznikaly malby v jeskyních, např. v Lascaux nebo v Altamíře. A tu si odpovíme na otázku: Učil ty naše prapředky někdo malbě či kresbě? Samozřejmě víme, jak to bylo. Prostě vzali z ohniště kousek ohořelé větve a začali

vytvářet na povrchu skály obrazy býků či jiných zvířat, která důvěrně znali. To je právě velmi důležité: všechno to kreslili z paměti! Tady můžeme konstatovat – společně s mnoha vědci minulosti i přítomnosti – že již pračlověk byl bytostí tvůrčí a uměleckou od přírody, že vlastnosti a schopnosti umělce si dokázal sám vypěstovat a dobře jich použít.

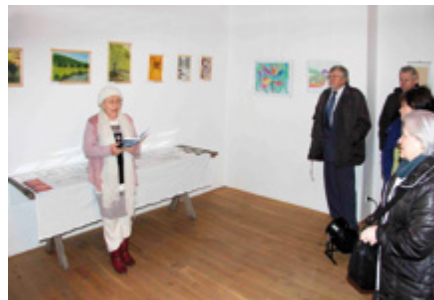
Proto jsem zvolila metodu rozvoje tvořivosti skupiny seniorek jako přirozenou cestu od seznamování s výtvarnými materiály k rozvoji představitivosti. Tato metoda, kterou jsem nazvala HRY S BARVAMI, se sice neučí na školách, ale je to základní a snadný proces, který rychle rozvíjí schopnosti, dovednosti, představitivost a fantazii – tedy vlastnosti potřebné pro volnou uměleckou práci. V praxi to probíhalo tak, že nejprve se budoucí výtvarnice učily, jak poznat všechny možnosti zvoleného materiálu, jak s ním správně zacházet a co všechno se dá na ploše papíru obyčejnými školními pastely vykouzlit. Vybraly si tedy ze své krabice práškových pastelů tu barvu, která jim byla v dané chvíli nejsympatičtější, která na ně nejvíce působila.

Začínaly jsme pak cvičením ruky s rovnými liniemi použitím různého tlaku v prstech – tvořily se série linií tenkých jako vlas, pak středně silných a nakonec série linií velmi silných. Poté přišly na řadu velké oblouky

na větší formát papíru a procvičování jistoty ve vedení čáry ze zápěstí opět v sériích různé síly linií. Metoda Hry s barvami pak pokračovala v nácviku vybarvování ploch, kdy záleželo i na pečlivosti a využití možnosti roztírání jednotlivých pastelů, v poznávání tónové rozdílnosti, vytváření přechodů mezi barvami. Zde se osvědčil námět DUHY, který velmi pomohl vědomému vytváření tónových přechodů a zvládnutí techniky malby pastelem.

Po takových cvičeních začaly členky skupiny vytvářet vlastní barevné kompozice, z počátku na zadaná témata, např. návrh malby na stěnu dětského pokoje, výzdoba školní jídelny, výzdoba stropu v ložnici, východ slunce nad mořem, fantazijní květiny, dekorace džbánu nebo mísy apod. V poslední době mají každá svou vlastní cestu, své vlastní náměty, které zpracovávají s velkou originalitou a původností. Na výstavě je dobře vidět, jak se jednotlivé osobnosti liší, jak nepodléhají nějakému vzoru a respektují se navzájem. To je příznakem silné kreativity. Můžeme tu najít široké tematické rozpětí: od různých tematických i volných barevných kompozic k fantazijním krajinám a vzpomínkám, od snových záznamů k malým zátiším. Pozoruhodné je, že vše je vytvořeno z představitivosti.

Hlavním motorem a zásadou je tu práce pro vlastní potěšení, pro radost sobě i druhým. Při výtvarné práci posloucháme krásnou klasickou hudbu, která uklidňuje duši a otevírá prostory vědomí. Tak dochází

k celkové hluboké relaxaci, kterou účastníci samy dobře pocítují. Z psychologického hlediska se vytvářejí podmínky pro rozvoj jak výtvarných dovedností, tak i duševních schopností. Podle tvrzení účastnic mají nyní daleko hlubší vztah ke svému okolí, k památkám a k dílům jiných umělců v galeriích. Hlavní a nečekanou zkušeností je však neobvykle přátelské ovzduší, které ve skupině vzniklo. Všechny se nyní shodují na tom, že to lidské porozumění je pro ně to nejcennější, co ve skupině našly, a že ta radostná společná tvořivá atmosféra je k práci v TALENT ATELIERU stále přitahuje.

*Doc. D. Puchnarová, ak. mal.
Autor fotografií Petr Chrdle*

Poznámka redakce

Výše uvedený text paní docentky Puchnarové doplňujeme ještě krátkou informací o vernisáži, která proběhla v neděli 14. ledna odpoledne. S výsledky práce seniorek Talent atelieru se v tento den přišlo seznámit několik desítek přátel malířského umění a určitě nebyli zklamáni. Po zasvěceném úvodním slovu doc. Puchnarové si přítomní za doprovodu skladeb pro harfu (Sean Barry) a flétnu (A. Kudrnová) prohlédli vystavená díla a u většiny z nich nešetřili slovy chvály a obdivu. Setkání to bylo podnětné a inspirativní, zejména zásluhou hlavní organizátorky výstavy, všech vystavujících a v neposlední řadě i obou hudebníků.

Redakce

Neviditelný most a paní Milada v křižovnické residenci

Kartolína Stehliková a komeniolog Vladimír Urbánek před vchodem do „Topičovy vily“.

V zimním loňském Kukátku jsme uveřejnili portrét významné komenioložky, literární historičky, vysokoškolské učitelky, publicistky, překladatelky, spisovatelky... paní Milady Blekastad-Topičové, z pera Karolíny Stehlíkové. Paní Milada pocházela z rodiny proslulého nakladatele Františka Topiče a většinu své životní dráhy i vědecké a pedagogické kariéry strávila v Norsku, kam se provdala.

Byla avšak stále v kontaktu s českým prostředím, zejména pak s autory, kteří byli komunistickým režimem odsouzeni do nepaměti, k psaní do šuplíků, či publikování v t. zv. samizdatu (např. edice Petlice, jejímž spiritus agens byl právě L. Vaculík – <http://www.slovníkceskeliteratury.cz/showContent.jsp?docId=1721>), a propagovala naše autory v Norsku.

A zároveň si stále dokázala udržet svůj vztah také k Dobřichovicím, kde trávila své mládí a kam se vracela do „Topičovy vily“ v dnešní ulici K Tenisu nejen poté, co se to u nás listopadově a sametově převrátilo.

Vracela se k „osobám blízkým“, totiž k rodině Vaculíkově, již v 80. letech vilu prodala. K autorům a umělcům, jako byli K. Kosík, Z. Urbánek, K. Pecka, J. Kačer a obrazně a ve vzpomínkách i A. Radok či Jan Patočka a řada dalších. Měla pro to dobrý důvod. Jednak to byly prožitky z časů mládí, jednak i vztah s rodinou Vaculíkových a dobrými přáteli a názorovými souputníky.

Pan starosta Ing. Petr Hampl zahajuje celý večer.

M. Holá a E. Burešová, storrtelling...

Vždyť to byla ona, která představila díla Ludvíka Vaculíka a další české autory norské veřejnosti. Dá se tak tvrdit velmi pozoruhodná věc, totiž že často díky jen jedné jediné osobnosti existuje přítomné povědomí o literatuře jiného národa v daleké severské zemi.

26. ledna se v křižovnické residenci v Dobřichovicích konal výjimečný a vpravdě nezapomenutelný večer. Výstava *Neviditelný most*, jež již od loňska putuje Evropou i naší zemí, dospěla také do Dobřichovic a v ten večer byla slavnostně zahájena.

Ted' trochu fakt:

Celý večer zahájil pan starosta Ing. P. Hampl. O konceptu výstavy, důvodech i historii vzniku, pramenech, zdrojích, autorech podala moc zajímavé svědectví jedna z autorek, Karolína Stehlíková z nakladatelství Elg, jež se programově věnuje severským autorům a severské kultuře (<https://miladablekastad.com/about/>).

Karolína Stehlíková vypráví příběh výstavy i paní Milady.

Příběh života paní Milady s názvem *Já, Láda* fascinujícím způsobem formou storrtellingu rozehrály Markéta Holá a Eva Burešová (<http://story-telling.cz/index.html>).

Dr. Václav Kratochvíl se podělil o velice zajímavá data a často i nečekaná překvapení týkající se nejen Topičovy vily, ale i vil stojících v jejím okolí.

Jan a Ondřej Vaculíkoví přečetli skvěle napsané vzpomínky Marie Vaculíkové na paní Miladu a setkávání s ní. Zazněl i skvostný fejeton L. Vaculíka z r. 1997 *Lidský věk stromů*.

A k tomu zněla musika. Pochopitelně v dané souvislosti v podání souboru Ludus musicus pod vedením F. Běhounka, vždyť tu to bylo o osobní známosti a velmi silném osobnímoutu. Musica to byla případná, hodně severská (E. Grieg), ale i J. Strauss či J. A. Komenský (ukolébavka *Spi, mé milé poupě*), to proto, že paní Milada byla ve světě respektovanou kmenioložkou. Právě díky péči našich kmeniologů, kteří pracují ve Filosofickém ústavu AV ČR, se podařilo řadu dokumentů a materiálů k výstavě shromáždit a kmeniolog dr. Vladimír Urbánek také autorsky přispěl ke vzniku textů na velmi flexibilně navržených výstavních panelech. Byl to věru nezapomenutelný večer, jímž se Dobřichovice výrazně zapsaly do adresáře míst, kde se tato skvěle připravená a dramaturgicky i logisticky zvládnutá výstava zastavila.

J. Matl

Hudba i ultramaraton a potom shyby

V rámci odpoledních posezení pořádaných Prof. Jaroslavem Šarounem zavítala do společenského sálu Zeleného ostrova v sobotu 13. ledna neobvyklá návštěva.

L. Kotková a J. Bohdal při besedě.

Jaroslav Bohdal je nejen profesionální houslista, ale i hudební skladatel a především neobyčejný sportovec – jeden z našich nejlepších ultramaratonců a přeborník ve shybech na hrazdě. Beseda s ním tedy byla velmi pestrá.

Začala dokonalým provedením vlastní skladby Jaroslava Bohdala, partity pro sólo housle, a pokračovala vyprávěním

o hudební životní cestě od seznámení s houslemi po zaměstnání v Symfonickém orchestru Českého rozhlasu. Myslím, že pro řadu posluchačů bylo zajímavé poznat „běžný“ život hráčů v orchestru, protože o tom se vypráví méně často než o zážitcích slavných sólistů a je to neméně zajímavé. Když jsme se však vydali s našim hostem na cestu sportovní, která vyvažuje stres a koncentraci v hudebním zaměstnání, byly to zážitky už úplně pozoruhodné a nepředstavitelné. Třeba jak za 12 hodin uběhnout 100 kilometrů a udělat hned potom přes 1000 shybů na hrazdě. Nebo jak se člověk cítí, když běží přes 220 km za 24 hodin, kde lidské tělo už je ve stavu jakési meditace a hranice jeho možností jsou nejasné. To už posluchači převzali iniciativu, jeden dotaz následoval druhý a doslova ultramaratónsky dlouhá beseda se musela ukončit.

L. Kotková

O Gabriele Beňačkové s Janem Králíkem

Dalším z podvečerů s významnými osobnostmi našeho hudebního života, které pořádá Prof. Jaroslav Šaroun, měla být beseda s pěvkyní z těch nejtěnějších, s paní Gabrielou Beňačkovou.

Stalo se to, co se občas stává, totiž, že onemocněla, takže ji představil a její umělecké výkony k poslechu nabídl Dr. Jan Králík, respektovaný musikolog a publicista, matematik i jazykovědec a uznávaný znalec české i světové opery. A byl to opět večer z těch, na něž se nazpomíná...

Bylo evidentní, že G. Beňačková jej zaujala před mnoha léty již jako člena tehdejší Hudební mládeže. Bylo rovněž evidentní, že on dokázal rozpoznat její výsostné umění již na samém počátku její kariéry. Pěvkyně s hlasem medové růže... Ano, tak ji charakterizoval...

A tak měl plný sál v Zeleném ostrově unikátní šanci vyslechnout velmi osobní a výsostně zasvěcené vyprávění o paní Gabriele, o jejích začátcích, působení v Národním i o jejím odchodu z něho a dalších návra-

Protagonisté onoho sobotního podvečera: Jan Králík a Jaroslav Šaroun.

tech, o jejich klíčových rolích, o tom, jak ji uznávaly zahraniční operní scény v Německu, Rakousku, Švýcarsku, londýnské Covent Garden až nakonec po samotný vrchol v proslulé Metropolitní opeře v New Yorku. Nesmírně citlivé, osobní a emotivní bylo vy-

právění o vztazích s ostatními kolegyněmi a kolegy na různých domácích i zahraničních scénách.

Zazněly k tomu překrásné nahrávky, velmi často takové, které běžně ve veřejném prostoru neuslyšíme, tedy naproste unikáty. Včetně informací o tom, proč a jak vznikly. Shrňme-li to, byl to nesmírně zajímavý a inspirativní podvečer, který i mě jako nepřilísného fandu opery zcela nadchl. Co mě nadchlo zvlášť: ona přitažlivá osobní rovina výkladu, jež ale přitom stále držela profesionální odstup. Navíc v takové kvalitě a kultuře projevu, jakou dnes už potkáme jen výjimečně. Díky za tento zážitek.

J. Matl

P. S.: pokud byste se chtěli seznámit blíže s osobností dr. Králíka, na webu ČRo 3 – stanice Vltava jsou stále k dispozici jeho vyprávění v pořadu Osudy (adresa: <https://vltava.rozhlas.cz/osudy-jana-kralika-5342478>

PERUŤ 312 – ať nezapomeneme!

Právě uplynulo 70 let od „Vítězného února“ 1948, 70 let od chvíle, kdy se komunisté rozhodli, že českoslovenští vojáci, kteří bojovali za svobodu své země na západní frontě, mají být zapomenuti, 70 let od okamžiku, kdy byl zničen celý náklad knihy Peruť 312 fotografa Ladislava Sitenského.

Ladislav Sitenský byl úzce spjatý se soušedními Řevnicemi, kde pořídil svou vůbec první fotografii, kam se celý život rád vracel a kde prožil poslední roky svého dlouhého a pestrého života. V srpnu 1939 se však vzdálil nejen z údolí Berounky, ale i z okupované vlasti do Francie, kde po vypuknutí 2. světové války vstoupil do nově se formující československé zahraniční armády. Odtud se po kapitulaci Francie v červnu 1940 dostal s našimi letci do Velké Británie, kde

byl přidělen k pozemnímu personálu 312. československé stíhací perutě RAF. Nebyl by to však Ladislav Sitenský, kdyby po celou tu dobu při každé příležitosti nefotografoval. Když se pak po šťastném konci války a návratu domů začal naplno věnovat fotografii, uvědomil si, že má spoustu krásných snímků právě od *Třistadvanáctky* a rozhodl se vydat knihu Peruť 312. Její příprava mu nějaký čas trvala a po různých peripetiích byla vytištěna právě v únoru 1948... celý

náklad šel do stoupy, jen pár výtisků se podařilo tiskařům zachránit a svázat. Sitenského ani nepustili do tiskárny, aby si vyzvedl materiály. Tak přišel nejen o maketu knihy, ale také o negativy. Zůstaly mu jen 3 brožované výtisky.

Až po padesáti letech někdo našel maketu knihy v popelnici a Čechokanadan, který ji od nálezce koupil, ji Sitenskému daroval. Negativy jsou dodnes neznámé.

Po autorově smrti a po téměř sedmdesáti letech od prvního nezdařeného vydání se znovu objevila myšlenka reprintu. Nicméně nikdo nemohl tušit, v jaké detektivní pátrání se její příprava promění. Pohnutý osud legendární publikace pokračoval. Po všech komplikacích, včetně té, kdy tiskárně právě v době, kdy se tam Peruť 312 tiskla, ulétla střecha, kniha konečně vyšla a byla slavnostně pokřtěna na stejnojmenné výstavě v pražské galerii Lucerna.

Práce Ladislava Sitenského nepřišla navíc a jeho nádherné fotografie, které mají hodnotu nejen dokumentární, ale i vysoce uměleckou, se nakonec přes veškerou nepřízeň osudu dostávají ke čtenářům a divákům, aby jim připomínaly, jak těžce vydobytá je naše dnešní svoboda.

V době, kdy měla kniha vyjít poprvé, měla uctít statečný boj našich letců proti nacismu. Vítězný únor však zabránil tomu, aby se kniha dostala mezi lidi a nástup komunismu zmařil nejen drazé vybojovanou svo-

bodu, ale též mnohé životy těchto odvážných mužů, kteří se ani před další totalitou nesehnuli. A tak budiž současné vydání i výstava našim letcům poutou dvojitou.

Ráda bych Vás tímto pozvala na výstavu PERUŤ 312 do Galerie Lucerna. Galerii naleznete v 1. patře stejnojmenné pasáže. Vstup je zdarma. Otevřeno je pondělí – pátek 16 – 21. Výstava potrvá do 7. 3. 2018, uvažuje se však o tom, že bude pro velký zájem prodloužena.

Adéla Kándlová

Poznámka redakce:

Adéla Kándlová je vnučkou Ladislava Sitenského a pečuje o odkaz svého dědečka. Bydlí v Dobřichovicích. V Dobřichovicích žili též další příbuzní. Karel Neubert a Marie Havlíková byli bratranec a sestřenice Ladislava Sitenského a jejich děti též bydlí v Dobřichovicích.

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
 - * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1.700 Kč)
 - * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4.000 Kč)
 - * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)
- Partner** získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
- Formáty menší než A6** budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
- Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

Jiří Bouda, Malý vůz, 1979, litografie, 42 x 33,5 cm

GALERIE CAFÉ BÍM

VÁS ZVE NA VÝSTAVU
JIŘÍ BOUDA – LITOGRAFIE
OD 2. 3. DO 10. 5. 2018

JIŘÍ BOUDA – Život a dílo

Malíř a grafik Jiří Bouda (1934 – 2015) byl výjimečnou osobností českého výtvarného umění druhé poloviny 20. století. Z obecného trendu vývoje moderního českého umění se svým zdánlivě konzervativním vyjadřováním vymykal, přesto si však v něm našel díky charakteru své tvorby významné a nezaměnitelné místo.

Původně krajinář prostřednictvím své lásky k železnici objevil specifický fenomén železničního prostředí – železniční krajinu, kterou dokázal vyjádřit s osobitou poezií. Současně však vědomě navazoval na odkazy malířů –

vedutistů 18. a 19. století a snažil se zachytit tvář českých měst a míst. Zobrazoval je svým působivým poetickým pohledem, přesto však s přesností kronikáře či dokumentátora jako jeho malířští předchůdci. Činil tak nejen prostřednictvím volných grafických listů, ale také v drobné grafice, především ve formě ex libris, ve které se zařadil jak počtem, tak i kvalitou k předním mezinárodně uznávaným tvůrcům. Jeho výraznou předností bylo suverénní ovládnutí všech grafických technik, zejména však barevné litografie, ve které se dokázal přiblížit výrazu klasické malby.

PŘIPRAVUJEME MICHAL CIHLÁŘ

Dřevořezy

17. květen – 27. červen
2018

Pešek, linorit, 2015

3D lukostřelba v blízkém zahraničí

Dobřichovický oddíl 3D lukostřelby fungující pod hlavičkou Sokola (LK Sokol Dobřichovice) asi už není třeba představovat, psal jsem o něm do Kukátka už nejméně jednou. Ale je asi dobré připomenout, že oddíl úspěšně funguje už téměř sedm let! Naše členská základna se utěšeně rozrůstá a máme radost hlavně z toho, že nám narostl počet dospělých členů, takže se zajištění chodu oddílu může rozložit mezi více osob.

Již standardně se zúčastňujeme tuzemských soutěží, a to jak té nejvyšší (Českého poháru) tak i nižší „túry“ pořádané klubem u Mladé Boleslavi (Libichovský pohár). Tyto dlouhodobé, celoroční soutěže pak vhodně doplňujeme závody jednorázovými, například Country Turnajem pořádaným jihočeským klubem v Římově a dalšími.

Zvláštním lákadlem pak jsou výjezdy za hranice. Na rozdíl od Čech, kde je 3D lukostřelba pořád sportovní popelkou a pro mnoho lidí sportem neznámým a exotickým, v Rakousku a Německu jde v pravdě o sport lidový. Hned jak přejedete hranici v Dolním Dvořišti a pokračujete směrem Lince, tak máte v dosahu 20 minut nejméně 5 stálých, celoročních parkurů. S nadsázkou se dá říct, že každá větší vesnice tam má lukostřelecký oddíl! V minimální formě jde o klubovnu místního oddílu s přileh-

lým, celoročně přístupným okruhem 3D terčů – zvířat. Klubovna, nebo její část, je obvykle volně přístupná, člověk se zapíše, vhodí do přistavené pokladničky 5-10 EUR a může jít střílet! V maximalistické verzi se na místě nachází celý „Bogensport Hotel“ s restauračními službami, lukostřeleckým obchodem a půjčovnou luků. Takové zařízení je například v Kirschlagu (cca 40 min cesty z Dolního Dvořiště přes Vyšší Brod a přechod Studánky). Na zalesněném kopci v městečku se nachází lukostřelcův ráj! Hned za rozlehlým parkovištěm se tyčí velká budova typu horská chata s hrdým názvem Bogensport hotel. V přízemí na jedné straně najdete kancelář pro registraci na přilehlé parkúry. Jak jsem zmínil výše, vše samozřejmě probíhá zcela samoobslužně – vybrat si okruh z nabídky, zaplatit poplatek, zapsat se do knihy, a vzhůru do lesa! Místní parkúry jsou kapitola sama pro sebe: jsou tu celkem 4 a dohromady mají 100 terčů! Vše zde také probíhá celoroční soutěž „100 terčů v jednom dni“ – to znamená, že je potřeba v jednom dni obejít všech 100 terčů, výsledek zaznamenat do score karty a vhodit jí v kanceláři do připravené bedny. Výsledky jsou pak na podzim vyhodnoceny a pro nejlepších 15 v každé kategorii je vypsán finálový závod. Při slavnostním vyhlášení tohoto závodu pak probíhá tombola, kde se losují score karty za celý rok. A ceny nejsou ledajaké, klub je evidentně podporován celou řadou sponzorů. Letos, kromě celé řady hodnotných lukostřeleckých cen, jako jsou kvalitní luky nebo velké terče, zvláště zaujala hlavní cena, kterou byl týdenní pobyt pro dvě osoby v lukostřeleckém hotelu v Toskánsku! To už přece stojí za to, že ano?

V Kirschlagském Bogensport hotelu je také velký lukostřelecký obchod, kde nakoupí znalec i úplný začátečník. Fundovaná ob-

sluha a pomoc je samozřejmostí, je výhodou, pokud vládnete němčinou, ale anglicky se tam domluvíte také. V prvním patře se pak nachází celkem slušná in-door hala, kde si cokoliv z obchodu můžete na místě vyzkoušet.

Mě tam ale nejvíce zaujala půjčovna! Je možné tam přijet úplně bez jakéhokoliv vybavení a na místě si pro celou rodinu půjčit luky (samozřejmě, každému na míru, od dětských až po velké pro silnější dospělé),

chrániče na ruku i prsty a 10 šípů a vyrazit na okruh! A Rakušáci to tak evidentně dělají, pozoroval jsem tam několikrát amatérské rodinky, jak lukostřelbou hezky tráví sobotní odpoledne. Takže to je tip i pro násince, pokud byste byli například někde na Šumavě a chtěli si vyjet na výlet do Rakous, navštivte Kirschlag a zkuste 3D lukostřelbu! Takový servis ještě v Dobřichovicích nemáme.

D. Provazník

Volejbalové soutěže finišují

Připomeňme si nejprve, že ve dnech 6. a 7. ledna se v Chocni uskutečnil přebor ČOS ve volejbalu; u mužů se přeborníkem stalo družstvo Sokola Bučovice, u žen extraligový Frýdek-Místek. Naše mužské Áčko se ze šesti sokolských družstev umístilo na druhém místě a stejně úspěšné bylo i Áčko našich žen (druhé z osmi). Oběma našim družstvům gratulujeme.

Muži A, první liga

V polovině ledna skončila základní část soutěže. Naši v posledním zápase porazili doma do té doby vedoucí Beskydy hladce 3:0 a stali se vítězem základní části:

1. Dobřichovice	53 b.
2. Beskydy	50
3. Turnov	45
4. St. Město	39
5. MFF Praha	37
6. Nymburk	36
7. Č. Budějovice	35
8. SK Brno 3	3
9. TJ ČZU	29
10. Tesla Brno	28
11. V. Meziříčí	19
12. ČZU B	19.

Začátkem února se rozběhlo play-off, kam postoupilo prvních osm družstev, která

budou hrát o postup do extraligy; hraje se vylučovacím způsobem na tři vítězná utkání. V úvodním kole naši hráli s družstvem SK Brno, nad nímž třikrát zvítězili (doma 3:0, 3:0 a v Brně 3:2). Postoupili tak spolu s družstvy Beskydy a MFF, do semifinále; čtvrtého semifinalistu určí až vítěz pátého utkání mezi Turnovem a Nymburkem. První dvě semifinálová utkání budou hrát naši doma, a to 23. a 24. února, případně páté 10. března.

Ženy A, první liga

Stejně jako u mužů také obě základní skupiny první ligy žen v polovině ledna skončily. V závěrečné tabulce své skupiny skončilo naše Áčko na druhém místě se 49 body před třetí Plzní (44) a za VK Č. Budějovice (53) na místě prvním. Spolu s družstvy MS Brno, Střešovic a Hronova, která obsadila první tři místa ve skupině druhé, budou hrát o postup do extraligy; výsledky vzájemných utkání družstev z téže skupiny se započítávají.

Naše ženy zahájily finálovou skupinu skvěle: v Brně porazily vítěze druhé skupiny 3:2 a 3:0 a na domácí palubovce vyhrály nad Hronovem 3:0 a 3:0. Díky těmto vítězstvím jsou naše děvčata na druhém místě finálo-

A družstvo žen: stojící zleva: hlavní trenér Jakub Koloušek, Jolana Prokopová, Gábina Poláková, Klára Pavlíčková, Monika Kučková, Barbora Fomenková, Lucka Jovanovičová, Monika Šmídová, trenér Jan Prokop, uprostřed Ivanka Caldwellá vedoucí družstva, zleva klečící Simona Hercogová, libero Petra Kopecká, Anna Závodská, Anna Grecová a kapitánka Bára Stará. Fotografoval L. Starý

vé skupiny. Další domácí utkání sehraji 2. a 3. března s Brnem a 23. a 24. března se Střešovicemi.

Muži B, krajský přebor 1. třídy

V posledním lednovém utkání naši prohráli ve Zruči n. Sázavou 3:2 a 3:1 a začátkem

února doma porazili v prvním zápase Vlašim 3:1, ale ve druhém 3:2 prohráli; v tabulce jsou zatím na 6. místě. Na domácí palubovce budou hrát už jen 24. února (s Roztoky) a 17. března (s Dobříší); soutěž zakončí 24. března v Benešově.

HgS

Fotbalové jaro

Po kvalitní letní přípravě se dobřichovickým fotbalistům vstup do podzimní části soutěžního ročníku 2017/2018 velmi podařil. Dařilo se jim herně, střelecky i výsledkově. Hned od prvního kola se usadili na prvním místě a prezentovali se pohlednou, ofenzivní kombinační hrou, s níž doslova drtili své soupeře. (5:0 Roztoky, 5:0 Štěchovice B, 4:0 Úhonice, 5:2 Choteč.) V posledních podzimních zápasech však přišla zranění, či neúčast některých klíčových hráčů, z čehož vzešlo několik bodových ztrát a mužstvo přišlo i o vedení v tabulce. Nakonec naši chlapi přezimují na dobrém druhém místě se ztrátou dvou bodů na vedoucí Choteč. Celková bilance je tedy 8 vítězných zápasů, 2 nerozhodné a 3 porážky. Celkem vsítli 35 branek a dostali 16 gólů (což je nejméně ze všech družstev v soutěži). Za to všechno získali 26 bodů.

Hlavní cíl, zachránit se v OP (kam se poda-

řilo postoupit ze III. třídy v soutěžním ročníku 2016/2017) se v podstatě již podařilo splnit...

Na naplnění dalšího cíle, bavit diváky atraktivní kopanou, se však musí pracovat i nadále. Proto se hráči už od konce ledna aktivně připravují na našem hřišti, zatím dvakrát týdně. Navíc startují na zimním turnaji, jenž pořádá ČLU Beroun na svém hřišti s umělým povrchem.

Zatím sehraji dva zápasy. V sobotu 10. 2. podlehli těsně 2:3 Zdicím (účastníkovi krajské I. B třídy) a v sobotu 17. 2. porazili 4:3 Všeřadice hrající berounský OP. Další zápas sehraji s Dobříší (působící rovněž v krajské soutěži) v sobotu 24. 2., a v sobotu 3. 3. s ČLU Beroun B. Trenér Vladimír Kocourek dává zatím příležitost všem hráčům... Kádr je bez větších změn. Jedná se o příchodu dvou hráčů, přičemž jeden z nich je již ve velmi nadějně fázi.... Takže na shledanou na fotbale!

(oma)

90 let golfu na Líšnici

Necelých 15 minut od Dobřichovic, 8 kilometrů po silnici, o 150 metrů výše, za Strakonickou silnicí, přesně tam najdete golfový klub Líšnice. A je tam již 90 let. A bylo to napínavých 90 let...

Pohled na klubovnu z roku 1969

Dnešní pohled na klubovnu

Dnes je jen v samotné České republice přibližně 100 hřišť a dalších cca 30 na Slovensku. Před 100 lety, po vzniku samostatného Československa v roce 1918, však byly na celém jeho území jen dva golfové kluby, které vznikly ještě za Rakouska-Uherska. Byly to kluby v Karlových Varech a v Mariánských Lázních. Tyto kluby, které již existovaly od začátku dvacátého století, však byly národnostně německé, orientované výhradně na sportovní vyžití převážně anglo-americké lázeňské klientely. Vlastní české golfové prostředí se začalo vytvářet až po vzniku republiky. Průkop-

nické začátky několika pozdějších zakladatelů budoucího Golfového klubu Líšnice (GKL) sahají do roku 1923, kdy čtyři kamarádi začali ve Strančicích u Prahy zkoušet golf na pozemcích strýce jednoho z nich, vybaveni starými golfovými holemi, přivezeným téhož roku z Anglie. Byli to Jaroslav Hilbert, Adolf Hoffmeister, Jiří Chvojka a Prokop Sedlák.

Tolik úvodem jako upoutávka na velmi zajímavý článek M. Babšického o historii (nejen) líšnického golfu. Pokračování přineseme v příštím čísle Kukátka.

redakce

1928

GOLFOVÝ KLUB LÍŠNICE

Roční hrací karta Líšnice

10 000 Kč

(pro dospělé)

pro manžele 18 000 Kč

rodina (2+2 do 18 let) 23 000 Kč

senior 7 000 Kč

mládež do 13 let 3 500 Kč

mládež 14–18 let (+ studenti) 5 000 Kč

Nové ceny členství od 1000 Kč

za nehrací členství (včetně 1000 míčů na driving)

www.gkl.cz

PANSKÁ ZAHRADA

RESTAURACE & HOTEL

★★★★

RESTAURACE S KRBOVÝM SALONKEM
SEMINÁRNÍ MÍSTNOST
LETNÍ TERASA
PIVO PILSNER URQUELL, DOMÁCÍ UDÍRNA
23 POKOJŮ ★★★★★
PODZEMNÍ PARKOVIŠTĚ
SVATEBNÍ APARTMÁ S VLASTNÍ
PRIVÁTNÍ TERASOU NA STŘEŠE

A NOVĚ REKONSTRUOVANÝ WELLNESS DOBŘICHOVICE,
S BAZÉNEM, VÍŘIVKOU A SAUNOU.

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ

WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

DOB Centrum